

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 10. szám, 2021. október

Panji Andrian

Soul Angel

The eggs

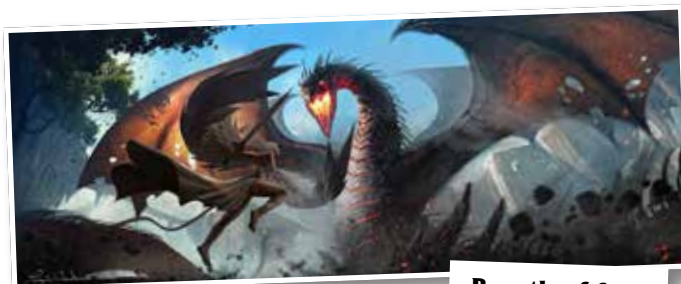
Navio do castelo (DD)

Rise of the Sovereignless

Tales of Willing

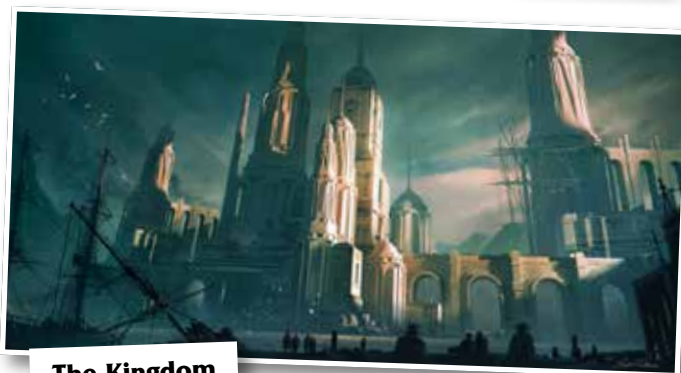
Breath of fear

NO MERCY

S.F.C City

The Kingdom

INFO BOX

PANJOOOL / PANJI ANDRIAN - ARTIST // PROFESSIONAL // DIGITAL ART

Az indonéziai digitális művész autodidakta módon tanult.
Szenvedélye a fantasy, a szürrealitás és realista világok megalkotása.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: <https://lynkfire.com/Panjool>

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/panjool>

Közösségi média: <https://www.instagram.com/panjoolart/>
<https://twitter.com/Panjool3>

Szerkesztői köszöntő

Több év eltelte után jutottam el ismét mozi-ba. Most sem volt biztos, egészen az előtte lévő napig, hogy megyek. Munka utáni gyors és határozott döntés volt, hogy átsétálok a néhány tíz méterre lévő filmszínházig, és a jegypénztárosnak feltett néhány rövid kérdés után határozottan, mi több, akkor már eltökélten kértem egy jegyet a másnapi Dúne című filmre. Ha jól emlékszem, ilyen még nem is fordult velem elő, hogy az első nap első vetítésére üljek be.

Jelen AKF hasábjain olvasható Dúne ismertetőm elején röviden leírtam, miért fontos számomra Frank Herbert monumentális űroperája, ezét itt csak annyit jegyeznek meg, hogy, bár voltak fenntartásaim, szinte megbabonázva néztem végig. A fenti ténnyel együtt, hogy sok ezer másik emberrel most először láthatam közösen ezt a filmet, szinte eufórikus állapotban hagytam el a vetítőtermet.

Persze sokat segített a valóságba visszatérésemen, hogy András barátom – aki tőlem függetlenül, ráadásul aznap vett jegyet – mondhatni végig hozsannázott, míg kiértünk, sőt még utána is. Úgy láttam, a többi nézőnek is elnyerte a tetszését Villeneuve Dúne interpretációja. Sőt, a hozzáértő kritikusok is dicsérik.

Bár van, aki már unja, hogy most majdnem minden erről szól, én örülök. Jónak tartom, hogy szóbeszéd tárgya lett, hogy ajánlják a regényeket elolvasásra. Kicsit olyan, mint a kétezres évek elején volt A Gyűrűk Ura. A film után igen népszerűvé vált az eredeti sztori is. Ez viszont egy nehezebb fajsúlyú regény, rendkívül sok mondanivalóval, rendkívül sok szinten. Ez egy fontos tudományos-fantasztikus mű, ami ráadásul könyvben is jól öregedett, és most egy méltó feldolgozást kapott, tehát minimum illik róla említést tenni.

Ezt tettem én is, hisz az egyik legmeghatározóbb olvasmányélményem. Ám én nem csak erről az új feldolgozásról értekeztem, hanem az előző próbálkozásokat is megemlíttem, mert szerintem fontos, hogy az előző próbálkozásokhoz képest ez hogyan sikerült. Olvassátok szeretettel!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

A cirkusz folytatódik! 4

Novellák

Koncz Mars János - **Nézd az öreget!** 5

n13 - **Egy kétbalkezes alkimista naplója.** 7

Ann Heart - **Egy darabka természet.** 8

Ilona - **Az objektum** 9

Mortelhun - **Végállomás, szétmállás** . . 10

R. Harbinger - **BorzalMacska** 11

Anonymus R. Chynewa - **A telefon** 11

Mortelhun - **Májusból október...** 13

Sorozat

bel corma - **Démonvadász II.** 14

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Schlekmann János - **Cseberből.** 15

Mozijegy

Jimmy Cartwright - **Villeneuve Dúnéje az előző feldolgozások tükrében** 18

Versek

Krómer Ágnes - **A szív útján.** 22

kosakati - **Reggeli vers** 22

Mortelhun - **Gyufás** 22

angyalka146 - **El-múlás** 22

Seth - **Önmagunk** 22

jocker - **Színesedik az ősz** 23

SzaGe - **Volt, nincs.** 23

Krómer Ágnes - **Ketten a világvégén** . . 23

Mortelhun - **Helyreáll a rendszer.** 23

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Könyvajánló

A cirkusz folytatódik!

Hamarosan megjelenik az előző számunkban bemutatott *Hatred c. könyv* folytatása. Az alkotók rendelkezésünkre bocsátották a második kötet szinopszisát, hogy a kedves érdeklődő olvasóközönség képet kapjon arról, mire is számíthat az új kötetben. Számomra érdekesnek tűnik a sztori alakulása, és kíváncsi vagyok a történetre. Az alábbiakban olvasható tartalom érzésem szerint elég részletes, így, aki több meglepetést szeretne magának meghagyni a második rész olvasása során, annak nem feltétlenül ajánlom elolvasását; ám a kíváncsiság nagy úr, és azért jelentősen más egy szinopszis, mint maga a kész mű. *Jimmy Cartwright*

A Hatred második részének szinopszisa

Blake öngyilkossága nagy port kavart a cirkuszi klánok életében. Mivel a Harlekin Társulat így vezető nélkül maradt, Ulther Wyrms válik új tulajdonosává. A társulat a Wyrms rezidenciára költözik Les Vigasba. Sissy miközben siratja szerencsétlenül járt bátyját, talál egy levelet, melyet Gennyes Jack írt neki a kivégzés előtti éjszakáján. Ebben a levélben Jack említést tesz neki pár aktáról, amelyek William Harlekin genetikai kutatásáról és kísérletezéseiről szólnak. Nemot hazaszólítják a tengeren túlról, de az utazása elröplésbe torkollik, ami sok kérdést hoz felszínre a múltból. A Hulladékok Klánja teljesen feloszlik Gennyes Jack kivégzése után, bár két tagja, Trágya Jim és Kártyás Marie továbbra is szereplője marad a történeteknek. Raven ismét felbukkan és a Zsákoskal elraboltatja Lucky-t, aki Monro-ra lett bízva. A fiút agyamosottan küldi vissza, hogy bosszúból végképp tönkre tegye Ulther immáron megújult társulatát, Monrot pedig kémkedéssel bízva meg.

Eközben Dorian megbízza Spencert, hogy megkeressen egy William által létrehozott kreatúrát: Matheo Diazat. Ám közben Zsákos ismét színpadra lép, elröplésbe egy újabb gyermeket és az ügy felgöngyölítésébe bevonódik Peter Morris nyomozó vezetésével a helyi rendőrség is. A cirkuszban nem áll meg az élet. Új tagok bevonásával igyekeznek színesíteni a műsorukat, így kerül be az ifjú, nagy tehetségű Neil Waiter, aki egy illuzionista, bárkivel azt láttat, amit akar. Sőt! Egyszerre többekkel is. Ám Morris hadnagy és Diplomata Spencer rájönnek, hogy Neil és a Zsákos egy és ugyanaz a személy. Rátalálnak a bűvőhelyére, ahol megmentik ugyan a legutóbb elrabolt kisfiút, de magának, Neil-nek sikerül meglepnie. Ulther úgy tesz, mintha a balhé folytatódna a cirkuszban, így megrendezi Rézorrú halálát, hogy előcsalja Ravent, aki lépre is megy, mert annyira vágyik a bosszúra, hogy nem képes tisztán gondolkodni. Így fogságba esik a Wyrms rezidencia pincéjében. Monrot, aki igyekszik visszatérni otthonába, hogy elmondja Ulthernek a látottakat, Morris nyomozó akaratlanul elűti. De szerencse a szerencsétlenségben, mindenki információra éhezett és így a nyomozó magával vitte az ájult rémet, hogy információt csaljon ki belőle. Kártyás

Marie-t Dorian behúzza a csőbe, hogy Sissy közelében legyen, mert tudják, hogy a kislányuk különleges képességekkel fog világra jönni. Felkészítve és átpasztikázva, mint Karoline, a Marionett-baba, tér vissza a birtokra. Tizenkét évvel később Haylie már fiatal lányként igen engedetlen és vadócá válik. Születésnapja alkalmából a lekorlátozott képességeit feloldás alá kerülve a pincében rejtgetett Raven vallatásánál felügyelet alatt használhatja. Haylie egyedül kiszedi a vámpírnő elméjéből a fontos információt bizonyos eltűnt akták hollétéről, majd megbünteti egy mentális hurokkal, melyben a vámpírnő átélheti a halálát újra és újra, mint egy hurokba ragadva, amelybe még inkább beleőrül. Szülei éppen megbüntetnék ezért, ám épp ekkor ér haza az immár felnőtté vált Lucky. Felidézi emlékeit, hogy az eltűnt Zsákos keresve hogyan futott össze régi barátjával, Monroval, akit eddig halottnak hitt és az őt segítő Morris nyomozóval, akik szintén a Zsákos/Neil nyomában jártak. A családi vacsoránál összekapnak apjával, Ulther-rel, hogy kinek fontosabb a Zsákos kézre kerítése. A Wyrms Cirkusz közben készülődik a Karneválra. Megjelenik a színen egy új társulat, Astrid Koivu és Akrobata Farkasai.

Rézorrú Joe felmond, hogy egyre növekvő családjának megfelelő otthont tudjon biztosítani, egy távolabbi városban, Chikigában munkát talál, de előbb még megemlíti Ulthernek, hogy a Zsákos újra itt van, Hatredben. A Zsákos/Neil, aki jelenleg épp egy tini lány, Sheila Morrow illúzióját felhasználva Luckyra vadászik, miközben a fiú Hatred régi krónikái között űrá, randevúra hívja az ifjú farkas-embert, de Haylie rájön, ki ő és az utolsó pillanatban megmenti bátyját, miután a

nyomukba eredt. Feltűnik a színen egy fiatalember, Gregory Wolf, aki első akciójaként megöli a Kereskedőt, hogy átvegye annak helyét az üzletben, de lebukik és így tudja meg, miután egy titkos társaság ügyvédje kihozza a börtönből, hogy Raven, az „anya” még él. Aktivizálják Karolinet, aki valójában az álruhába bújt Kártyás Marie, hogy kiszabadítsák Ravent. És bár gyilkjai figyelmeztetik Sárga Joe-t, nem figyel a jelekre. Így történhet meg, hogy az ifjú Gregory a birtokra behatolva lelővi Sissy, Joe-t pedig csúnyán megsebesíti, és kimenekíti Ravent. Eközben a Karneválon a Zsákos, mint Spencer tűnik fel, és elrabolja Haylie-t, akit már keresnek. A „Füstös Hullák” konyhájába viszi, hogy ott készítse el, de a lány egy látomással, melyben volt áldozatai holttestei jönnek vissza bosszút állni rajta, végképp megöli a Zsákos. A többiek ekkor érnek oda és Haylie elmondja apjának, hogy anyja valószínűleg meghalt. Ulther erre hazasiet és valóban ott találja halott kedvesét. Miután gyászában tönkretette otthonát, Sissy temetése után eltűnik egy évre szó nélkül. Így a cirkuszt ideiglenesen a nővére, Astrid vezeti tovább. Lucky inkább az apja után menne, de Spencer lebeszéli róla. Joe a hosszabb lábadozása alatt megálmodja, hogy van még egy akta, ami mindenre fényt deríthet az Öreg William múltjából és csak ő tudja, hol van. Nemo Cichigai rabságából kikerülve Dorian menedékében húzza meg magát.

Koncz Mars János

Nézd az öreget!

Minél feljebb kapaszkodik valaki, annál nagyobb lehet esni. Ez a siker árnyoldala. Ha tehát elérünk valamit, gyakran félszezen mosolygunk csak.

Előfordult már, hogy törtéttél, dolgoztál, és amikor végre learathattad munkád gyümölcsét, úgy viselkedtél, ahogy ellentmondott a nézeteidnek és az észszerűségnek? Ez a kognitív disszonancia minősített esete, amire egy szebb világban bizonyára tartalmazna az ottani Btk. valami frappáns kis büntetési tételt. Persze ezt sok minden mellett okozhatja attól való félelmünk, hogy az utolsó pillanatban valami közbejön és elveszítjük mindazt, amit addig felépítettünk. Aztán ezt az érzést annyira magunkévá tesszük, hogy már akkor sem tudunk feloldódni az örömmámorban, amikor túljutottunk a dolgon.

Jöjjön is rögvést a példatörténet!

Volt egy megörökölt horgásztanyánk Domboriban. Belevaló, lepukkant, kis házikó a hozzá tartozó legyekkel, szúnyogokkal. Imádtuk! A nyaraink nagy részét, ha tehettük, itt töltöttük. Mi, a család és váltott turnusokban rokonok, ismerősök, horgásztársak. A halfogás minket gyerekeket nemigen izgatott, ám a süllő, a szép, nagy, rántott halpatkók és a halászlé igen. Ez utóbbit, mondjuk, legtöbbször nem kölkö-kompatibilisre készítették, behajajntva egy kis csípőspaprikát, amitől még Süsü is lángra kapott volna.

A horgásztanyánk egyik részében lakott egy helyi lakos, Rózsika néni, akinek megengedtük, hogy a kecóban éljen, amikor nem vagyunk ott. Legalább vigyázott valaki a házikóra. Ennek az idős hölgynek – akit mi a tesómmal „csoroszlyának” hívtunk – volt egy igazi, semmikellő férje, Misi bácsi. Róla első nekifutásra annyit érdemes megjegyezni, hogy nem vetette meg a bioéletmódot, különös tekintettel a gyümölcsfogyasztásra, bár leginkább a párlatokat kedvelte. Magyarul igazi muslica volt! Ő ritkábban tartózkodott Domboriban, inkább kiélvezte, hogy egyedül lehet szekszárdi lakásukban, amíg a „csoroszlyát” letámasztotta nálunk. Néha azonban – főleg, ha mi lent voltunk épp – lehúzta a mája a vízpartra. Tudta ugyanis, hogy apám megfelelő alkoholkészlet nélkül nem indulna el ilyen hosszú útra, s bízott benne, hogy abból neki is jut majd.

A lényeg: a mihasznáról azt fejlesztették a környéken, hogy nagy halászléfőző hírében áll. Felőtléktént persze már tudom, hogy az öreg már akkoriban feltalálta a láncmarketinget és az önmenedzselést, mert visszakövetve és forráselemzést végezve mindazok láncolatán, akik ezt az állítást megerősítették, kiinduló forrásként minduntalan visszajuthattunk Misi bácsihoz. Akkoriban azonban még egy szebb és naivabb világot éltünk, hittünk tehát a szóbeszédnek.

Mi gyerekek Misi bácsit annyira sem szerettük, mint Rózsika néni, cserébe ő ugyanilyen érzéseket táplált irántunk, alig palástolva azt. Én mindig úgy éreztem, hogy egy patkány és egy gödény minden rossz tulajdonságát magán viseli, ráadásul sunyi is. Ám minket, kölköket nem érdekelt meg senki a témáról, hiszen akkoriban még nem volt divat a kontrollálatlan családi demokrácia; csak a nettó befizetők rendelkeztek szavazati joggal.

A horgászkülönítmény este kiment a holtágra piál... ..izé... törpeharcsázni, reggel pedig pontyra csaliztak. Dél fele, amikor

feljöttek a vízről, a kerti műanyag kiskádban már annyi hal evickélt, mint Indonézia partjainál cunami után.

A megfelelő mennyiségű rövidital és sör elfogyasztása után nekiláttak a felnőttek a bográcsőzésnak. Felállították a háromlábú bográcsállványt, ráakasztották az öblös bográcsot, majd belobbantották alatta a gyújtóst és az aprófát. Némi füstölés után szép, egyenletes tűz gyulladt és kezdődhetett a muri!

Misi bácsi jelezte, hogy a hagymát kicsire kell aprítani. Ő maga nem folyt bele az előkészítésbe, hiszen mindenki tudta, hogy ő a főzés tudora: neki csak az arányokra, időpontokra kell figyelni, nem aprózhatja el magát holmi hagymapucolással, halbelezéssel. Ezeket a kisegítő munkákat a nők végezték.

Beledobott egy darabka zsírt a felmelegedett bográcsba, ami egy pillanat alatt elolvadt, majd rászórta a valóban igen apróra darabolt hagymát. Hagyta, hogy sercegjen, néha meg-megrázogatta. Mindenki el volt ájulva már ettől is: látszott, hogy profin rázogató az öreg.

A férfiak iszogattak, és a jó melegben a nők is. Utóbbiak talán inkább csak sört. Misi bácsi fennhangon jelezte:

– Jöhet a kárász, az apróhal, meg a törpe!

Engedelmesen odavitték neki a megtisztított, kibelezett halakat, ő pedig nagy műgonddal elrendezte őket a sercegő, párolódó hagymán.

– Figyeljétek, hogy kell! – hívta fel a figyelmet anyám.

Az öreg érezte, hogy ez dramaturgiaiilag fontos pillanat, ezért igazított kicsit a halakon, aztán, mintha ennek lenne jelentősége, előbb csak egy kicsi vizet öntött rájuk, igazított valamit a bográcsra, s csak utána öntötte fel teljesen. Nagy műgonddal persze mindent.

– Nagyon tud az öreg!

– Bizony! Híres a halászléje!

Mindezt úgy tárgyalták meg az iddogálók, hogy Misi bácsi is hallja. Töltöttek neki bort és odavitték, mert mindenki érezte, hogy most aztán nem hagyhatja ott a tethelyet. A lé lassan gyöngyözni kezdett, de az öreg kicsit feljebb húzta a láncot, hogy a bogrács picit kevesebb hőt kapjon.

– Mindenre odafigyel! Hiába na, aki tud, az tud!

Az öreg lehúzta a bort és csak úgy kinyújtotta az üres poharát, bele az udvar meghatározhatatlan légtérébe, de kéres nélkül azonnal odaugrottak ketten is és töltöttek neki. Nehogy egy lépésnyit is el kelljen távolodni a halászlétől.

Ezt is megitta. Most jött a fűszerezés. Na, itt nem lehetett laca-facázni! Az öreg patikusai pontossággal adagolta a sót, a borsot, a paprikát az előre odakészített fűszeres dobozokból. Minden mozdulata letisztult, kőprofi volt! Nem szólalt meg, de a szeméből sugárzó magabiztosság nem hagyott kétségeket: itt bizony a halászlévek Chimborazo-ja készült, amelyről csak és kizárólag szuperlatívuszokban beszélhetünk.

Ahogy teltek a percek, az árnyékok meghosszabbodni látszottak, ám ami igazán nőttön növekedett, az Misi bácsi elismertsége volt. A délután folyamán a főzőmesterség olyan piedesztáljára került fel, ahonnan már nem lehet tévedni, nem lehet hibázni.

Van egy elmélet, miszerint az ember élete során csak néhány alkalommal mondhat ki olyasmit, amire mindenki emlékezn

fog sokkal a halála után is. Ez természetesen átvitt értelemben a tettekre is igaz és mindannyian éreztük, hogy ez a mai délután Misi bácsi nagy napja lesz! Olyan csúcspontja életének, amelynek minden rezdülése egy dolgos és bölcs élet párlata egyetlen haláslébe sűrítve. Mármint a „dolgos” és „bölcs” jelzők kizárólag Misi bácsi fejében fordulhattak meg önmagát jellemezve, mert a rajta kívülálló többieknek ez a két fogalom bizonyosan nem jutott eszébe róla.

Apró nüanszokkal érezte, hogy ő olyan tudás birtokában van, amit mi, egyszerű, földi halandók sohasem érhetünk el. Hol egy csipetnyi – de tényleg csak a két ujj közé becsíptetett menyiségű – borssal egészítette ki a haláslé várható ízélményét, hol apróska, finom bográcsrázogatásokkal hozta tudtunkra, milyen magaslatra jutott ő a halásléfékezés Parnasszusán. Ahogy a nevezett hegycsúcs a szépség és a művészet eszményi helyszíne, a költészet otthona, a tökély és a halhatatlanság jelképe, úgy lényegült át az udvarunk, egészen pontosan a diófa alatti bogrács hely valamiféle isteni megbizonyosodás helyszínévé és ahogy az illatok szállni kezdtek, úgy magasztosult fel Misi bácsi is.

Valóban mindenre odafigyelt! Rázogatott, néha megkotorta a tüzet is, mert az egyenletes hőeloszlásra is figyelni kellett. Ahogy egyre éhesebb lett mindenki, tisztos távolságra körbevetjük a csodát. Éreztük, hogy szentségtelen, bűnös lelkeként nem léphetünk be a bűvkörbe, de távolról nézhetjük azt. Immár Misi bácsi minden mozdulatát elismerő hümmögések kísérték, a sokat próbált férfiak száját csak az öreg szakácsot magasztaló szavak hagyták el. Apám volt az egyetlen, aki beléphetett a jeltelessé bűvkörbe: ő töltögette az öreg poharát, ha elfogyott belőle a bor.

Ezen a délutánon Misi bácsi olyan morális magaslatokba jutott, amelyről korábban sejtelve sem lehetett. Egy élet tapasztalatainak fél délutánba sűrített esszenciája oly szintű szubsztanciáját adta a szakértelemnek, amihez már nem lehetett hozzátenni semmit. Misi bácsi felmagasztosult. Éreztük, hogy ez a mai nap lesz az öreg életpályájának legmagasabb íve. A haláslé már majdnem elkészült, az illata belengte a környéket, hírül adva, hogy a tanyánkon megszületett A HALÁSLÉ! Így, csupa nagybetűvel!

A történelemben ritkák az ilyen pillanatok, talán a betlehemi kisded születése lehetett ilyen, vagy amikor a Wright fivérek gépe elsőként a levegőbe emelkedett.

Misi bácsi fakanelat kért, majd megkóstolta a vörös lét. Ha filmre vettük volna az eseményeket, most kellett volna az arcára közelíteni, ahogy ízlelgetve saját produktumát elnézett a végtelemben, majd lehunyta a szemét. Arcán az ősi varázslók sejtelmes mosolya futott át, azok mosolya, akik rájöttek az aranycsinálás fortélyára. Tudtuk, hogy most kinyilatkoztatás következik és annyira a hatása alá kerültünk a pillanatnak, hogy azon sem csodálkoztunk volna, ha Misi bácsi ebben a pillanatban elárulja az élet értelmét. De csak ennyit mondott:

– Még öt perc!

Tudta. Tudta az öreg és tévedhetetlenül kimondta a megkérdőjelezhetetlent. A kóstolásból pontosan felmérte, hogy háromszáz másodpercre van szüksége a gyöngyöző hallének ahhoz, hogy elérje a tökéletesség legmagasabb fokát.

Anyámék beszaladtak a tényérökért, evőeszközökért, nekünk gyerekeknek az udvaron álló asztal viaszosvászon asztalterítőjéről kellett lesöpörni a diófáról rápotyogott mindenfélét, a férfiak pedig újabb kört töltöttek ki. Közben mindenki dicsérte Misi bácsit, aki szerényen, de láthatóan öntudattal fogadta a zengedelmeket. Tudta, biztos tudta, hogy erre a pillanatra mindenki emlékezni fog évek múlva is!

A nők kenyeret szeltek; szép, nagy, széles kenyérszeleteket. A férfiak kitöltötték az utolsó kört az evés előtt, hogy legyen étvágy. Mi, gyerekek csak nyeltünk nagyokat, rohadt éhesek voltunk már.

Misi bácsi odament a bográcsához és újabb apró rázással keverte meg a haláslét, majd úgy gondolta, némi aprófát dob még alá, hogy pont akkora legyen a láng, amekkora a tökéletesség eléréséhez szükségeltetik a fennmaradó mintegy három percben.

Lehet, hogy ez a futó gondolat jelentette a hibát a rendszerben, lehet, hogy az elfogyasztott alkoholmennyiség kissé koordinálatlanabbá tette a mozgását. Nem tudni, mi okozta az elkövetkező fél másodperc történéseit!

A lényeg, hogy ahogy elsomfordált a bográcsállvány mellett, véletlenül kirúgta az egyik lábát! Az állvány feldőlt, a nemes étek egy ügyes lötytyenéssel a beton szélére zuhant. Gurult egy picit, majd éppen a macskáknak kirakott és fél délután ott erjedő maradék halbelein állt fejre. Hogy véletlenül se legyen egyetlen falat se az egészből, ami megmenthető.

Nos, itt jött el a pillanat, amiről csak később tanultam meg, hogy úgy nevezik „paradigmaváltás”. A nők feljajdultak, a férfiak pedig azonnal a leegyszerűsített valóság ok-okozati összefüggéseit kezdték finom mívséggel elemezni:

– Mit csinálsz, Misi bácsi? – Itt néhány olyan kifejezés következett, amit akkoriban még nem értettünk egész pontosan, csak sejtéseink voltak róla, majd folytatták. – A vén hülye! Hát ez nem igaz!

Misi bácsi félbódult állapotban próbálta menteni a menthetőt és tétova mozdulatokkal visszamerni a halhúst a földről, de mint említettem, épp azon a környéken egy kis halbelsőség is pihent, amit a macskák már nem bírtak megenni napközben, így a szép, nagy falusi legyek lakmároztak róla. Ebből a finom anyagból is mert bőségesen a „darab, darab” elvet követve. Itt már látszott, hogy ebből nem lesz halebéd (vagy vacsora).

– Az isten rakja bele a kacsa lábába a göröcsöt! Vén majom! Mit csinált? – A férfiak folytatták a helyzetelemzést. – Jobb lett volna, ha rögtön a ganéra szórjuk a szákból a halat és nem pucoljuk meg. Ha tudjuk, hogy ennyicske eszed van, Misikém, ki sem mentünk volna horgászni! Itthon maradtunk volna és jól berúgunk, akkor nem ettek volna meg a szúnyogok!

Szegény öreg teljesen megroppant. A déltől felépített elismerésből ácsolt kristály piedesztál úgy zuhant össze egy pillanat alatt, mintha sohasem lett volna. Az egyik pillanatban még majd' szentté avatott szakácszeniből kétbalkezes, nyomorult, vén hülyévé tőpörödött. Három perce még glória övezte, most meg már falu bolondjának sem kellett. A kritika jellege annál pengeélesebb, minél nagyobbak az elvárások! Bár az iszogató férfiak adták a lovat Misi bácsi alá, s hitették el mindannyiunkkal, hogy csodát tapasztalunk, a projekt megbukása után egyedül neki kellett „elvinni a balhét”.

Nem bírta elviselni a vereséget. Úgy, ahogy volt, tök részegen beszállt a Trabantjába és csapat-papot maga mögött hagyva hazament Szekszárdra. Mi gyerekek persze nem bántuk, sőt jól röhögtünk rajta, mert – ahogy már említettem – nem igazán szívleltük a vénembert. A felnőttek még tárgyalták az esetet egy ideig, szitkozódtak, aztán anyám kitalálta, hogy csinál egy kazalnyi túrós tésztát, ami hamar megvan. Szóval a végén mégis jót ettünk, és mivel a nők jól megszórták kisütött pörccel, inni is lehetett rá!

Felnőtt fejjel meghallgattam volna egyszer ugyanezt Misi bácsi szemszögéből is, bár sejtem, soha, senkinek nem dicsekedt el vele!

n13

Egy kétbalkezes alkimista naplója

Tegnap délután éppen a tudományos feljegyzéseimet rendezgettem a könyvtárban, amikor a felső polcról, két megsárgult pergamen közül kiesett egy kopott, kis, bőrkötésű kódex. Még jó, hogy nem a fejemre esett.

Ahogy óvatosan lefújtam róla a port, és belelapoztam, öreg szívem nagyot dobbant örömében, mert a kis kódexben rég elveszettnek hitt, ifjúkori naplómra ismertem. Ezt a naplót még akkor kezdtem írni, mikor drága jó atyám akaratát követve alkimista tanonc lettem a Smaragdvárban.

Ahogy olvastam az elmosódott bejegyzéseket, úgy elevedtek meg színesen és élénken hányatott ifjúságom emlékei. Szemem a legemlékezetesebb bejegyzésekre tévedt:

Sárkány havának 13. napja

Hosszú és eseménytelen utazás után végre megérkeztünk a Smaragdvárba. Idős atyám búcsúzóul melegen átölelt, és minden jót kívánva elkészönt, bár előtte a lelkemre kötötte, hogy szorgalmasan tanuljak, és soha ne hozzak szégyent családnak ősi nevére.

Miután távozott, engem egy komoly képű, öreg szolga – nevezett Jozefus – az étkezőbe kísért, ahol már több magam korabeli ifjú várakozott.

A puritán ebéd elköltése után a többi novíciussal egy patinás csarnokban gyülekeztünk. A tanári kar a bemutatkozás után szétszította a növendékeket. Én a messze földről híres Magister Jeromos tanítványa lettem. Azt mondják, ő itt az egyik legnagyobb tudású alkimista. Alig várom, hogy szorgalmammal és kitartásommal kivívhaszam az elismerését.

Sárkány havának 21. napja

Minden szép és jó, mindenki kedves velem. Boldog vagyok, hogy itt lehetek! El sem tudom mondani, micsoda hangulata van ennek az ódon várnak. Egész nap tanulunk, és száraz szivacs-ként szívom magamba a tudást.

Mennyi okos elme és micsoda könyvtár van itt!

Sárkány havának 30. napja

Ma a homunculusról tanultunk... Magister Jeromos elmagyarázta, hogyan lehet ezeket a kis emberkéket lombikban előállítani. Roppanat izgalmas feladat, nagy lelkesedéssel vetettük magunkat a kísérletezésbe. A Mester arra is figyelmeztetett, hogy ne szegje kedvünk a kudarc, mert igazán nehéz az összetevők arányát úgy beállítani, hogy a kis lény valóban létrejöhessen.

Én voltam legjobban meglepve, amikor a vidám, kis emberke – az én homunculusom – kimászott a lombikból és arról érdeklődött, mi lesz a vacsora, és esetleg kaphat-e majd repetát. Bosszantó kis szerzet volt. Szerencsére csak másfél órát élt, de így is elég nagy felfordulást csinált.

Magister Jeromos felhúzta bozontos szemöldökét, és megfenyegetett az ujjával. Csalódott lettem, mert azt hittem, meg fog dicsérni, de ehelyett egész hátralévő idő alatt gyanús szemmel méregetett, és még az elpusztult homunculusomat is elvette, úgymond tanulmányozás céljából. Nem tudom, mi baja velem, pedig annyira igyekszem. Rosszul csinállok valamit?

Varangyos béka havának 3. napja.

Ma az ólom arannyá változtatásáról tanultunk. Ehhez nagy tapasztalat és tudás szükségeltetik. Egész álló nap fűtöttük a lombikokat, kevertük a vegyületeket, és délutánra már eléggé elfáradtunk. Talán ezért is történt az a kínos baleset.

Elkövettem azt az apró, ám végzetes hibát, hogy birkaszem helyett kígyóepét tettem az ólmos főzetbe, minek hatására a lombik nagy durranással felrobbant. Az asztalok alatt kerestünk menedéket a mindenfelől ránk záporozó üvegszilánkok elől, de ahogy a füst elillant, mindenki azt a sárgás színű, kavicsos anyagot kezdte meredten bámulni, ami a kamra padlójára hullott.

Magister Jeromos sietve óva intett mindenkit, nehogy hozzányúljon, mert elmondás szerint ez nem arany, csak olyan, mintha az lenne, viszont roppant mérgező. Azt mondta, rá nem hat a mérge, mert a sárkányfog talizmánja megvédi. Gyorsan az erszényébe szedte a sárgás kavicsokat, és gondosan elzárta a fiókjába.

Később, amikor csak ketten maradtunk, Magister Jeromos felkért, hogy a tudomány érdekében ismételjem meg a kísérletet lehetőleg még több ólommal, de másodszorra sajnos már nem sikerült a hamis aranyat reprodukálni.

Azért ma mégis olyan büszkeségfélélet éreztem. Ha aranyat nem is, de valami hasonlót már elő tudtam állítani kivívva ezzel a Mesterem és a többiek tiszteletét.

Varangyos béka havának 9. napja

Minden szép és minden jó. Sokat tanulok. A múltkori vizsgán én értem el a legjobb eredményt. A novíciusok közül egyik-másik már „Kismesternek” szólít. Bevallom, jólesik az elismerés. Mindenki szeret, kivéve a tanáromat, Magister Jeromost. Ő mindig olyan furcsán, gorombán néz rám... Nem értem. Lehet, hogy haragszik valamiért? Á, az biztosan nem lehet...

Elhatároztam, még többet fogok tanulni, hogy bizonyítsam, méltó vagyok a szeretetére!

Varangyos béka havának 17. napja

Ma hihetetlen csapás ért, alig bírom a remegő kezemmel leírni... Igen, ki lettem rúgva. Micsoda szégyen, micsoda gyalázat! Hogyan fogok így jó atyám szemébe nézni?!

Ma – ezen az esős és gyászos napon – az Élet elixírjéről tanultunk. Ez a csodás főzet örök életet ad, és megvéd mindenféle bajtól, nyavalyától.

Én délután a vegykonyhában lelkes önszorgalomból megpróbáltam – egy a könyvtárban talált titokzatos ősi pergamen alapján – reprodukálni eme becses főzetet.

Az eredményen magam is meglepődtem, mivel az élénkzöld színű ital annak rendje és módja szerint elkészült. Meg is kóstoltam – kellemes menta íze volt.

Éppen a többieket is meg akartam kínálni, amikor kivágódott az ajtó és beviharzott Magister Jeromos. Hosszú, fehér szakálla vadul csapkodott, fekete szeme villámokat szórt. Dühében megragadta az üvegcsémet, és teljes erejéből a falhoz vágta, majd dörgő hangon rám ripakodott.

– Johann Georg Faustus! Te csak egy ócska vásári komédiás vagy, és örökre az is maradsz. Nem lesz belőled soha, de soha igazi alkimista. Takarodj innen, és többé ne mérgezd eme ifjonti elméket hamis és álságos mutatóvanyáiddal!

Nem bírtam tovább olvasni, mert az emlékek hatására ismét könnybe lábadt a szemem. Olyan tisztán emlékszem Magister Jeromos minden szavára, mintha csak ma történt volna, pedig, ha jól belegondolok, ennek már legalább háromszázhusz esztendeje...

Ann Heart

Egy darabka természet

Ahogy kiléptem munkahelyem ajtaján, megcsapott a szabadság szele. Egész nap egy irodában ülni és a monitort bámulva az ügyfeleknek magyarázni a sablonos banki dolgokat, melyeket már unos-untalan, szinte mint egy automata ismertetem, eléggé monoton. A túsarkú kezdett kényelmetlenné válni. Akárcsak én, a lábaim is ki akartak szabadulni az oxigénszegény börtönből. Éppen mobilom kijelzőjéről próbáltam meg leolvasni az aktuális időpontot, mikor valaki meglökött, amitől a kommunikációs eszköz kiugrott a tenyeremből. Szinte lassított felvételenként pergett le az a néhány másodperc, ahogy a telefon a gravitációs erő vonzásában a talaj felé közeledik. Agyam gyors reakciójaként kezeim sebesen utána kaptak és megragadták, még mielőtt az a térkövel ízlésesen kirakott járdába csapódott volna. Én sem értem, hogy történhetett, de sikeresen elhárították annak bekövetkeztét, hogy eme intelligens szerkezet darabjaira hulljon szét. Hátranéztem, hogy megpillantsam, ki volt a majdnem telefongyilkos. Egy fiatal srác volt, aki fogait összeszorítva vicsorgott, majd végignévezve a happy end jelenetet elmosolyodva zavarában, bocsánatot kérve tovább igyekezett. A pillanatnyi anomália után visszatérve a valóba folytattam tovább az utam.

Hazaérve sietve lerúgtam lábamról a cipőt. Nyúzottknak éreztem magam, ezért első utam a zuhanykabinhoz vezetett. Zuhany alatt egy ötlet jutott eszembe, mely amúgy is aktuális volt. Izgatottság lett úrrá rajtam oly annyira, hogy be is fejeztem eme tevékenységemet és egy gyors kávészünetet tartva összeszedtem gondolatban, hogy mire is lesz szükségem projektemhez. Gyorsan magamra kaptam egy melegítőt, majd tükörbe nézve meggyőződtem hajam állapotáról, ami jelenleg a tűrhető kategóriába tartozott. Randi a természettel. Milyen rég nem voltam

már a közeli erdőben! Egy kisebb szatyrot vettem magamhoz és már otthon sem voltam. Egy négyemeletes ház harmadik emeletén laktam. Bezártam az ajtót és elindultam lefelé.

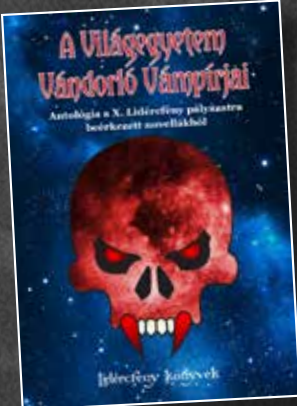
– Szervusz Zsuzsikám! Milyen régen nem találkoztunk már! – szólalt meg Franciska néni, mikor meglátott. – Hová ilyen sietősen? Csak nem randevúra igyekszel ennyire?

– Kedves Franciska néni! De, úgy is mondhatjuk – mosolyogtam rá, majd tovább siettem, nem akartam több időt elpazarolni, hiszen már hamarabb sötétedett.

Egy nagyot szippantottam az erdő légköréből, amint leértem. Érezni lehetett benne a lehullott levelek utolsó, fanyarkás leheletét, mely jó érzéssel töltött el. Az aranyló napsugár simogatta a fák színesen haldokló lombzatát. Szememmel a talajt pásztáztam, kincsek után kutatva, melyek vagy kihívóan mutogatták magukat vagy szemérmesen elrejtőztek az avar alatt. Főleg tobozokat találtam, de volt makk és gesztenye is, melyeket azonnal elraktároztam, mint ahogy eme pillanatot is emlékeimben. Lassan a nap elérte a horizontot és a szürkület kezdte átvenni a helyét. Már nem virítottak az ezerszínű levelek és a kellemesen langyos levegő is hűlni kezdett.

Lassan hazamentem és nekiláttam munkámnak. Annyira belemerültem, hogy észre sem vettem az idő múlását, mely most mintha a szokásosnál is gyorsabban telt volna. Mikor befejeztem, örömmel töltött el a kész művek látványa.

Azóta is, mikor munkahelyemen pillantást vetek a dekorációra, mely egy darabka a természetből, agyamba villannak a nap-sütötte avarillatú emlékképek és melegséggel töltenek el eme havasan fagyos, zord időben.

Kedveled a nem szokványos történeteket?
Kíváncsi vagy arra, hogy a vámpírok
hogyan boldogulnak a világűrben?
Netalán arra, hogy egy világútból származó vírus
hogyan hat az emberiségre?

Akkor a ez a két kötetünk neked szól!

A kötetek ingyenesen,
több formátumban letölthetőek innen:
<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Ilona

Az objektum

– Mi ez a ribillió? – kérdezem a mellém lehuppanó társamtól.
– Nem fogod elhinni! Összeverekedtek. Megjegyzem, azon csodálkozom, hogy idáig még nem estünk egymásnak.

Mindannyian nyugtalanok vagyunk, nem értjük, hogy miért nem jön már az engedély a támadásra. Megszűnt a hadiállapot? Az előttünk lévő csapatok szinte minden nap indíthattak inváziót az objektum legyőzésére.

Lehet, hogy sikeresen teljesítették a küldetést?

Semmilyen információnk sincs.

A híradások hetek óta nem tudják felvenni a kapcsolatot a parancsnoksággal, ezért amíg más utasítás nem érkezik, ránk a készenléti állapot vonatkozik.

Már több mint három hónapja várakozunk.

Egyre sűrűsödnek a téves riasztások, az állandó stressz megkeseríti életünket, feszültek vagyunk és reményvesztettek. Nyomasztó érzés, hogy közülünk csak egy lehet a győztes, de a kitüntetés mindent megér, akár az életünket is.

Nincs más dolgom, így a körülöttem lévőket mustrálok. Megpróbálom felmérni gyengeségeiket. Biztos győzelmük tudatában gondtalanul beszélgetve ütik el az időt.

Nekem kétségeim vannak, nem vagyok biztos a győzelmemben. Tisztában vagyok képességeimmel. Ismerem gyorsaságom és erőm határait, márpedig az objektum eléréséhez nagyon gyorsnak és erősnek kell lenni.

A mellettem lévő sokkal jobb erőben van, mint én, és szemközi társamról lerí, hogy gyorsasága biztosan túlszárnyalja az enyémet.

– Van stratégiátok a támadásra? – kérdezem őket.

Értetlenül néznek rám.

– Mihez kell itt stratégia? – néz rám szomszédom kissé lekezelően. – Sebesség kérdése az egész.

– Nem értek egyet veled, barátom – mondja a szemközti –, sebességgel nem sokra mérsz elhíheted, ide erő kell.

Éppen elgondolkodtam az elhangzottakon, amikor beindult a vészszignál.

– Öt perc az indulásig! – érkezik az ukáz.

Szedd össze magad, lélegezz mélyeket! – nyugtatom magam. Nem kell az elsők között lenned.

Hirtelen kitarul a kapu, hó-hó, még nem telt el az öt perc, ez egy perc sem volt!

Minden erőmet összeszedem, és a tőlem telhető legnagyobb sebességgel a kapu felé száguldok. Körülöttem egymást taposva özönlének a többiek.

Erősen tartom magam, engem ugyan nem tipor el senki!

Sokan lehagynak, érzem, hogy egyre lassabban haladok. A nagy túlekedésben elvesztem a fejem és csak nyomulok, félrelökve mindenkit, aki az utamba kerül.

Állj! – szólal meg a vészcsengő a fejemben. Állj!

Megtorpanok, cikáznak a gondolatok a fejemben.

Nyugalom, nyugalom. Jól vagyok, erős vagyok, tudok haladni, csak nem elég gyorsan.

Mit tegyek?

Most már tiszta fejjel körülnézek. Eddig észre sem vettem a végkimerüléstől visszahulló társaimat.

– Gondolkozz! Gyorsak voltak és erősek, mégsem érték el a célt, tehát vagy messze van még, vagy még nem indult el rejtekéből.

Lassan a fal felé sodródok, és úgy döntök, hogy ott meglapulva, bevárom, amíg az objektum mellém érkezik. Tudom, hogy az időm véges, a stratégia is kockázatos, de ez az egyetlen lehetőségem maradt a sikeres támadás végrehajtására.

Nincs még veszve semmi! – bátorítom magam.

Fáradt vagyok, jólesik megpihenni a falhoz lapulva.

Várok.

Nem lanyhulhat a figyelmem, minden percben megjelenhet az objektum.

Halk neszezésre ébredek. Kipattan a szemem, istenem, pont mellettem halad el!

Én leszek az egy, aki győzni fog!

Összeszedem minden erőmet és támadok. Hihetetlen erővel csapódok bele az objektumba.

– Rápisíltél már?

– Igen, igen, ne türelmetlenkedj már!

– Na?

– Sikertől! Pozitív a teszt! Most az egyszer igaza volt anyádnak, csak egy kis önmegtartóztatás...

**Olvasnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

**A két kötetes antológia ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Mortelhun

Végállomás, szétmállás

Korán keltem aznap, olyan hajnali négy körül. Tudod, ez az az időpont, amikor már éppen ébredezni kezd a város, de az utcáknak még megvan az a csendes romantikája. A kis garzon, amiben élek, afféle aprócska menedékként ölelt körbe, és benne a régi, kis, kotyogós kávéfőzőm, mint igaz barát és lakótárs kísért utamon nap, mint nap. Ezen a hajnalon is. Amint lefőtt a forró, fekete eme korai órán, töltöttem egy jó nagy csészével, majd leültem a kis konyhaasztal mellé, és miközben cigarettára gyújtottam, még egyszer átfutottam az üzenetet, amit kaptam. A nikotin és a koffein, mint egy szerető testvérpár, kéz a kézben csiklandozta a lelkemet, amíg olvastam.

Rutinmunkának ígérkezett a megbízás. Pár tucat raklami alakváltó igyekezett beszivárogni szeretett városunkba, és nekem ezt kellett megakadályoznom. Gyűlöltem ezeket az aprócska, alig ötven centis lényeket. Bárkinek az alakját képesek voltak felvenni, majd az emberek közé beszivároghva iszonyatos pusztítást tudtak végezni, vagy éppen loptak, csaltak, hazudtak. Mikor mit. Beilleszkedni képtelenek voltak. Rusnya, nyálkás, halszerű lények voltak nyolc lábbal, mint egy kibaszott pók, de amikor átváltoztak, tökéletesen jelenítették meg az utánozni kíván életformát. Ez esetben az embert. Sőt! Most egy egész busznyi nyugdíjas turistának álcázták magukat az informátoraim szerint. Legalább ötvenen lehettek ezek szerint. Valamire nagyon készülhettek, hiszen nagy számban és igen feltűnésmentes alakban akartak akcióba lépni. Annyit infót kaptam, hogy a busz egy olyan útvonalon fog menni, ahol egy hidat újítanak fel, és ott legalább félórát fognak rostokolni. Számomra az pont elég idő.

Aznapi szereztem birodalmi elfoglaltság engedélyt, amellyel napi munkát lehetett vállalni, majd hajnalban melóra jelentkeztem. Megkaptam a munkaruhámat, a fegyveremet pedig a régi málhazsákomban vittem a helyszínre. Reggel a forgalom irányítását adták nekem feladatul. Jobb nem is lehetett volna, hiszen nem kellett messzebbre lépni, hanem közvetlenül a busz közelében ténykedhettem. A raklamiak érkezését olyan 11:30-ra jósolták, és előtte pár perccel már láttam is a Taurus 2000 típusú buszt feltűnni a távolban. Jeleztem nekik a vörös ledruddal, hogy álljanak meg. Úgy is tettek. Nem tudtam, hogy a sofőr is benne van-e a buliban, de azért intettem neki. Visszaintett. A zsákom a közelben hevert. Odaléptem és a vállamra vettem. Lustán léptem oda a buszhoz, majd faarccal bekopogtattam az első ajtón. A sofőr kérdően nézett rám, intettem nyissa ki. Megvonta a vállát és a panelt megnyomva maga előtt kinyitotta az ajtót.

– Hello uram! – intettem felé könnyedén.

– Üdv! Van valami probléma? – kérdően nézett rám.

– Ami azt illeti, igen...

Nem volt ideje reagálni. A speciálisan kialakított málhazsákomban kettéesett, és előbukkant a benne rejtgetett ósrégi AK 47-es, mely átesett némi átalakításon, plusz a töltények is egyfajta robbanó, savas töltetű cuccok voltak. A feje érett dinnyeként mállott szét, majd az utasok felé fordulva tüzet nyitottam. Valóban, úgy volt, ahogy mondták. Három tucatnyi nyuggernek álcázott raklami alakváltó tömörült a buszon. A fegyverem üvöltött a kezemben, a lövedékek betertették a buszt. Húscafatok és vér keveredett a levegőben porló savval, miközben a löpor is adott egyfajta bukét a mészárlásnak. Talán ha két percig tartott az egész. Nagy ellenállást nem tanúsítottak. Megcsonkított vagy éppen fej nélküli testek dőltek sísteregve a botokra és járókerekekre, mikor vége lett eme magasztosnak nem nevezhető tisztogatásnak. Öt perc múlva már a helyszínen sem voltam. Odakint a melósok ijedten léptek meg, én pedig az öreg Harley nyergébe pattanva pillanatok alatt elhúztam a helyszínről. A raklamik, ha álcázva vannak, haláluk után nem sokkal átalakulnak hal és pókszerű, nyálkás mivoltukba, hazafelé igyekezve elképzeltem a félszáz undorító lényt a buszon.

Felkacagtam.

Öthön bontottam egy sört, majd küldtem egy üzenetet: „kész a meló”

Válaszként megérkezett a kialakított százezer birodalmi peták. Kortyoltam a sörből, és a cigim után nyúltam. Úgy félóra telhetett el, amikor megcsörrent a kommunikátorom.

Felvettem. Sarah volt az, az egyik összekötőm.

– Kapcsold be a tévét! – mondta, majd bontotta a vonalat.

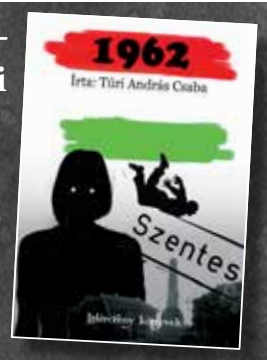
Így tettem. Minden csatorna a mészárlás helyszínével volt tele. És még valamivel, amitől élmeyegni kezdtem, és a világ is forogni kezdett velem. Bár az arcokat kitakarták, és el volt homályosítva a busz belseje is, az tisztán látszott, hogy nem a rohadt alakváltók gusztustalan testével van tele a busz, hanem idős emberek holttesteivel. Tudtam, hogy bajban vagyok. Csőbe húztak, hirtelen tippelni sem tudtam, ki lehetett az, aki ezt így megtervezte. A szakma fele félt tőlem, a másik fele gyűlölt. Így aztán bárki intézhette ezt. Egy busznyi nyugdíjast gyilkoltam le. Nem is volt kérdés, hogy órák alatt kiderül, ki is lehetett az elkövető.

Most pedig ülök itt, ismét közeleg a hajnal, előttem cigi, egy félig üres whiskeys üveg és egy pisztoly. Azt nem tudom, hogy ha ideérnek a roham-kiborgok, ellenállok-e, de abban biztos vagyok, hogy ha túléltem mindezt, kiderítem, ki dobott bele ebbe a kádnyai szarba. Hallottad ezt a mormogást? Nem, nem az ég dörgött, a lenti ajtót robbantották be. Itt vannak a kiborgok. Hát ez is eljött. Talán még jelentkezem. Az élet szar. Viszlát.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

R. Harbinger

BorzalMacska

Az ézengés visszhangzott a ház minden zugában. Andrej magához szorította Igort, és beljebb húzódott a kiszögellés mögé. A macska búze facsarta orrát, csaknem kicsikarta könnyét.

Apja elhagyta a folyosó végi labort, mire Andrej izgatottan rohant a behajló ajtóhoz, és még időben megállította azt. Körbetekintett lopni készülő tolvaj módjára, majd mély levegőt vett, és besurrant apja tiltása ellenére. Becsukta az ajtót, és a villogó lámpák, kapcsolók sokaságára szegezte tekintetét. A gépek búgtak, zümmögtek dolguk közben. Tudta, ami neki kell, letakarva várja, mert apja csak egyszer használta.

Odasietett a géphez, majd lerántotta a ponyvát libabőrös karal. Végigsimított a vezérlőn, mire a gép megérezte Andrejt, és bekapcsolt. A fiú hátrébb ugrott, és jobban magához ölelte Igort. Gerincén hidegség futott végig, mialatt ő közelebb lépett, és a fém asztalra fektette kedvencét. Megsimította a hullamerevségre dermedt állatot, majd elindította a feltámasztási folyamatot.

Búgás, csattogás hallatszott, a kijelző narancssárgára színeződött, és utasításokat írt ki. Piros lámpák izzottak fel a gép tetején, akárha megállásra szólítanak fel Andrejt, de ő csak nyomogatta a billenő kapcsolókat a kiírások szerint, mialatt az ablakon túl cikázó villámok a falra festették kapkodó árnyékát.

Piros fény ölelte körül Igor testét, majd mire a gép elcsendesült, a macska felült, és mancsát nyalogatta. Andrej csaknem kiugrott bőréből, azonnal magához ölelte kedvencét.

– Mit csinálsz itt?! – dörrent rá apja. – Mit műveltél?!

Pontosan tudta a választ, és hányinger fogta el. Egyszer használta az átkozott gépet, és élete végéig bánni fogja!

– Én csak... csak... Baleset érte Igort, és én... Vissza akartam kapni!

Apja szigorúan nézett, és megfeszítette arcizmát a felismeréstől: Andrej ölte meg a macskát. Remélte, sosem jön el ez a pillanat, de mindig számított fia sötét énjének felbukkanására. Keze villámsebességgel csapott le, és a falnak lendítette Andrejt. Igor talpra esett, és elszaladt.

– Ez már nem a te macskád, csak valami förmedvény! – rivallt fiára Eldar, majd felkapta a közeli tűzoltó készüléket, és a gépre sújtott. Egyetlen csapással zúzta darabokra a billentyűzetet, ekkor a masina hangosan felsercegett, és égett szagot árasztott magából.

Igor előrontott valahonnan, és a férfi arcába ugrott. Karmolni, harapni kezdte, tűhegyes fogait belevájta Eldar nyakába. A férfi letépte magáról, ezzel felsértette saját nyaki ütőerét. Odakapott, és próbálta elállítani vérzését, miközben az állatra meredt. Igor kísérteties tekintettel bámult vissza rá, és vadul fújtatott vértől izmos szájja.

Eldar nekiesett a mögötte álló gépnek, majd a tövébe csúszott. Gyűlölte a napot, amikor hatalmat akart gyakorolni a halál fölött, mert nem bírta elfogadni fia elvesztését. Egyesítenie kellett a tündék sötét mágiját saját tudományával, és most keserűen megfizet arroganciájáért.

– Apa! – térdelt mellé fia, és próbált erőt venni magán a seb leszorításához, de rosszullett fogta el, ha a kezét melegítő vére gondolt.

– Menj a közeléből, Andrej! – hallatszott hátulról a lágy alt.

A fiú kétségbeesetten pillantott anyjára, majd apjára. Nem tudta, mit tegyen, anyja pedig nem hagyott időt neki a választásra, csak félresöpörte karjával. Letérdelt Eldar mellé, és lefeszítette kezét a sebről. Kifejezéstelen arccal meredt a lyukakból szivárgó folyadékra, és figyelmen kívül hagyta férje könnyörgő tekintetét.

– Anya, kérlek... – lehelte halkan Andrej.

– Hallgass, fiam! – csitította Dasha babusgató hangon.

Belemártotta mutatoujját férje sebébe, leszopogatta róla a vért, majd előrebukott mámoros arccal. Eldar átkozta a napot utolsó gondolatával, amikor feltámasztotta várandós kedvesét, az ő kiscicáját.

Andrej üveges tekintettel bámulta apja eddig vonagló lábát, majd a felegyenesedő anyjára nézett. Dasha kedvesen mosolygott rá, mint amikor összezúzta Igor gerincét egy kővel.

Anonymus R. Chynewa

A telefon

...Hideg van... éjszaka.

A lányomat várom... ki tudja már, mióta.

Osztálykirándulás... vagy valami olyasmi.

Az utcákon senki nem jár. Magamban dúdolgatok valami ősrégi slágert, néha tán még meg is emelem a hangom, hisz senki nem hallja... A sulibusz itt fogja letenni, a benzinkúthoz közeli megálló mellett, merthogy messze lakunk az iskolájától, és ilyen későn mégiscsak jobb, ha nem kell a város túloldaláról hazabiciklizni.

Éjfél elmúlt már, szinte biztos vagyok benne. A mazsorett-csoport a határon túl volt fellépésen, s nem volt túl nagy a szülők körében az egyetértés az ügyben, hogy maradjanak-e éjszakára, vagy még aznap jöjjenek haza. Végül is úgy döntött a „tisztelet szülői közösség”, hogy biztonságosabb, ha még aznap hazajön-

nek, de legalábbis olcsóbb... fene tudja. Talán mégis nyugodtabb lennék, ha nem éjszaka érkezne meg a busz, egy elcsigázott sofőrrel, meg egy csapat táncos lábú leánnyal... hogy a holtfáradt tanárnőről már ne is beszéljek.

A busz késik. Az eddig csak a tudatom hátulsó régióiban bujkáló gondolat most a felszínre bukkan. Mi van, ha valami történt a lányokkal az úton? Mi van, ha balesetet szenvedtek? Ha a felnőttek megsérültek?... Hirtelen ötlettől vezérelve megpróbálom felhívni a tanárnőt a mobilján. Igen, nekem is van egy ősrégi készülékem, amivel, ahogy a lányom nemegyszer kinyilvánította, nem volna ildomos megjelenni nyilvánosan... Ilyenkor csak mosolygok. De azért elhatározom, hogy veszek egy „mobcsit” a gyerekeknek a születésnapjára.

„...A hívott szám pillanatnyilag nem fogad hívásokat. Kérjük,

próbálja meg később...”

Nagyszerű. Lehetnék még ennél is idegeesebb? Fel-alá mászkálok az üres úttesten keresztül. Nem jár erre a kutya se’... Megállok a felezőnél. Idelátszanak a benzinkút fényei. A múltkorában láttam ott egy dögös szőket... a szememet meresztve próbálok ellátni odáig. Hiába, nem vagyok már a régi... Emlékszem, ugyanez jutott akkor is az eszembe, mikor a szősi rám mosolygott... Csak egy tízessel, ha fiatalabb lehetnék!...

...Ismét a kezemben a telefon. Hideg van, s lassan sűrű, tejfehér köd ereszkedik alá. Hiába, az október nyirkos, hűvös hónap... Látom, amint dér lepi a kerékpárom ülését. Homályos, távoli balsejtelem gyötör, amint egy pillanatra megcsúszik a lábam. Úgy tűnik, jegesedik a beton... A kis készülék az aszfalton landol, ám csodák csodájára, semmi baja nem történik, ahogy néhány méterrel odébb pattog. Magamban komótosan göcögök, ahogy utána lépek, hogy hiába, azért ezeket a régi cuccokat még rendesen megcsinálták, az új, drága készülékek meg ripsz-ropsz eltörnek... aztán egy pillanatra felszakadozik a köd, és én meglátom a holdat. A nagy, fényes, ragyogó holdat... Nem emlékszem rá, hogy valaha láttam volna ilyen fényesnek.

...Az út szélén állok. Kezemben a telefon. Az utcákon senki nem jár. Éjjél elmúlt már, szinte biztos vagyok benne. Ismét megpróbálom felhívni a tanárnőt, s rajta keresztül a kislányomat. Tényleg venni kellene már neki is egy ilyen kis kutyút... Csodák csodájára, sikerül felhívnom! Ám valami baj lehet a vétellel, túl zajos, recseg, alig hallom, mit mond.

– ...aló? Ki ...eszél?

Furcsa a hangja, mintha meg lenne rendülve. Persze lehet, hogy csak én képzelődöm.

– Jó estét kívánok, tanárnő, Kis Róbert vagyok, a Zita édesapja! Csak azt szeretném megkérdezni, hogy megközelítőleg mikor érnek haza?

Csend, és sístergő zúgás. Nem tudom megállapítani, hogy ennyire rossz a kapcsolat, vagy csak egyszerűen nem szólnak bele.

Aztán nagy sokára mégis jön pár szó.

– ...Hogy mondta?

Szemöldökráncolva válaszolok, magamban a nyavalyás készülékek használhatatlanságát szidva.

– Mondom, azt kérdezném, mikorra ér a busz ide, a benzinkúthoz! – Önkéntelenül megemelem kissé a hangom. Váratlanul kitisztul a hang, és én meghallok valami halk, távoli hangot... mintha valaki sírna... mintha a lányom sírna a háttérben!

– Jó uram, nem tudom, ki maga, de ez egyáltalán nem vicces! – Érzem, a tanárnő is a sírás határán van, és nem ez az a hang, amit egy apának kellemes hallania, miközben a lánya messze van tőle. – Épp az imént érkeztünk meg a benzinkúthoz... – Az asszony eddig bírta, hallom, hogy elsírja magát. A háttérben még mindig hallatszik az a másik síró hang. – És volt egy balesetünk!

Csodálkozva nézek szét. A köd ugyan még mindig itt gomolyog, de azért minden megerőltetés nélkül ellátok a benzinkútig. Se busz, se baleset. Se senki más, ami azt illeti.

– Elnézést, asszonyom, de én itt vagyok a buszmegállóban, és itt nincs senki. Ha ez valami rossz vicc, akkor jelentem, értem a tréfát, nagyszerű, hahaha, de most már elég. És ha lehet, adja oda a mobilt a lányomnak, szeretnék vele beszélni!

Rövid, sístergő csend következik. A halk sírás abbamarad, majd néhány szó hallatszik, amit nem tudok kivenni. Majd meghallom Zita hangját!

– ...Apa?...

– Igen, kicsim, én vagyok! Itt várok rád, ahogy megbeszéltük. Mondd meg annak a kretén sofőrnek, hogy lépjen a gázra, mert nagyon hideg van, és még haza is kell tekernünk. Egyébként a tanárnénidnek meg nagyon rossz humorérzéke van...

A lány elsírja magát, hallom, hogy zokogva törnek elő belőle a szavak.

– De hát ez, hogy lehet?? Hogy tudok veled beszélni?! Ennek nincs semmi értelme!

– Tudod, kedvesem, a technika csodája... de mi van veled? Valami történt az úton? Miért vagy így kikészülve? A frászt hozod rám!

– De apu... a tanár néni nem viccelt. Tényleg itt vagyunk, a buszmegállónál. És tényleg... té-tényleg volt egy... baleset...

Rosszat sejtve nézek körül, de még mindig nem látok semmi különöset. De a lényeget értem; volt egy balesetük, és ez nagyon felkavarta a lányt.

– Figyelj, drágám! Tudom, az ilyesmi nagyon durva lehet, szóval, ha teheted, akkor inkább ne menj a közelbe! Majd a tanár néni elintézi a dolgokat, és előbb-utóbb hazahoznak benneteket... tudom, hogy rosszul vagy a vér látványától, ezért inkább ne is nézz oda, rendben drágám?

Magam sem értem, miért, de egyre hevesebben ver a szívem. Mintha valami itt lenne a tudatküszöbömön, de valami nem engedi, hogy felbukkanjon...

– De apuci... itt vagyok... hát nem érted?... Itt vagyok... ülök a betonon... és te is itt vagy... az ölemben... és csupa vér a fejed... És most veled beszélek telefonon... Ez... ez nem lehet!!!

...Hogy... hogy micsoda?...

Tanácsstalanság... Magány.

Mély, mindent átható szomorúság... magány.

A lányomat várom... ki tudja már, mi óta.

Megbékéltem. Nekem a könnyebb... Szóval ilyen a Halál.

– Figyelj, kicsim! Már értem. Gondolom, kaptam egy utolsó utáni lehetőséget, hogy elköszönjek tőled... ki tudja, miért.

– Apa...

– Azt... azt hiszem, lassan itt az időm. Tudod... szeretném megígérni, hogy még jelentkezek, de nem tudom... talán. Szia, kicsim. Szeretlek.

– Apa ne... kérlek!... Én is szeretlek!...

...Hideg van... éjszaka.

A lányomat várom... ki tudja már, mióta.

Osztálykirándulás... vagy valami olyasmi.

Talán fel kellene hívnom.

Lidércfény

Itt is megtalálász bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Mortelhun

Májusból október...

Hogy miként lett májusból október, nem tudom. Egyik nap még lány és langyos szellő simogatta arcomat, másnap pedig álltam a hideg esőben, és az éjszakai neonokat fürkésztem kezemben egy lejárt buszjeggyel. Elrohant a nyár. És talán tavasz sem volt idén. Emlékszem, január elején elsirattuk a meghitt karácsonyi ünnepeket a szürke kora reggeli ködben, másnap pedig egy farsangi mulatságon kacarásztunk, s közben reméltük, hamar eljön a tavasz. A tavasz pedig jött, látott és győzött, s oly sebességgel rohant el mellettem, hogy észre sem vettem sem a közeledtét, sem azt, hogy távolodik. Márciusban kokárdát tűztünk, áprilisban pedig lekerült a nagykabát. Hirtelen május lett. Májusban meg mi is volt? Ja, igen. Volt ott egy lány szerelme, ami megőrijtett, és elfeledtette velem azt a lányt, akivel éppen a jövőnket terveztük. Júniusban a májusi lánnyal végeztem, hogy ismét a régi lány ölen kössön ki hajóm. Júliusban volt Siófok, meg Tisza-tó és némi Adria, hogy aztán augusztusban cigifüstbe burkolt, átgitározott éjszakák részegítsék meg az elmémet. Meg persze ebben némi whiskey is közrejátszott.

„Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,

Még zöldel a nyárfa az ablak előtt,

De látod amottan a téli világot?

Már hó takarja el a bérci tetőt.”

Na igen, eljött szeptember, vele az egyetem, megannyi buli, szarok bele az egészbe életérzés, és meg is érkezünk októberbe. De hogy miként lett májusból október, még mindig nem tudom. Mint ahogy azt sem tudom, hogy mikor nőttem fel, és hogy hová lett a gyerekkor, hová lett az első csók, és merre maradtak el a forró, csörgős, almaízű ifjonti nyarak? Dédim főztje, a barátok röhögése egy-egy szalonnasütés alkalmával, az első kutyám hatalmas barna szemei, az első rock koncert, vagy az első valódi szembesülés a halállal egy kedves rokon búcsúztatásakor. Hová lett az akkori én, a megannyi világmegváltó gondolattal? Ki voltam, ki vagyok és még ki leszek?

Hogy miként lett májusból október, az továbbra is rejtély. Már a lejárt buszjegy sincs meg, csak én vagyok, és az éjszakai neonok fényét lassan felváltó, ködös őszi napfény.

„Egyedül alszom a világ közepén,

Csak, amit érzek, az lehet enyém.

Ha eljön az a perc és elpusztul a világ,

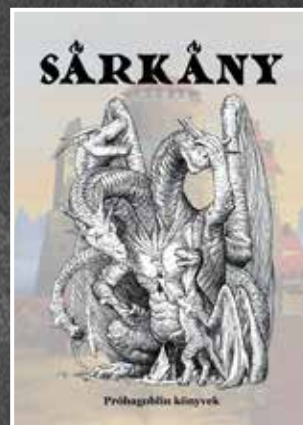
Nem követem el ugyanazt a hibát.”

Idézetek: Petőfi Sándor – Szeptember végén, Pál Utcai Fiúk – A világ közepén

A Próbagoblin Könyvek sorozat legújabb kötete: Sárkány

Sárkány sokféle van. Kicsi, nagy, közepes, zöld, piros, fekete, tűzokádó, savköpő, jégfúvó, nyugati és keleti. Meg aztán van a modern kori házísárkány. Sőt! Ebben a kötetben olyan sárkányok is vannak, amelyeket eddig elképzelni sem tudtunk, vagy egyszerűen nem is mertünk – vagy nem ismertünk. Igaz, az eddig lejegyzett sárkány-ember kapcsolatokból kiindulva talán az a legjobb, ha egyetlen sárkányt sem ismerünk – biztos, ami hótziher! Hiszen az egyik epizódban még Süsü is rettentő volt! Viszont, ha csak sárkányokról szóló történeteket szeretnénk olvasni, arra ez a kötet kiválóan alkalmas, mondhatni éppen erre találták ki! Mit is lehetne még erről a nagyszerű kötetéről elmondani? Azt említettem már, hogy az összes benne olvasható alkotás sárkányról szól? Ez fontos

információ, mert, ha valaki nem szereti a sárkányokról szóló történeteket, akkor a részükre kevésbé tudom ajánlani. Persze őket sem zárnám ki a potenciális olvasók táborából, hiszen sosem lehet tudni; mi van, ha épp ezen kötet olvasása során kedvelik meg mégis a sárkányos történeteket? A lényeg tehát, hogy új antológiával jelentkezett a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház csapata, amelyben huszonhat alkotó remekbe szabott írása olvasható.

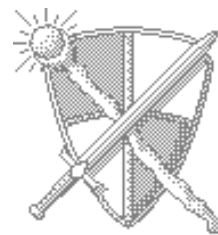

A kötet ingyenesen, több elektronikus formátumban is letölthető innen:

<https://www.facebook.com/groups/300995721300756/files>

bel corma

Démonvadász II.

– Látod, hogy merre tart? – Hangom halk lehelet volt, ahogy Annabella fülébe suttogtam.

A parázstartó serpenyőjében izzó szárított rózsaszirmok édes-kés füstjében csak nehezen tudtam kivenni az arcát. Láttam, hogy fejét oldalra billentette, szabályos arcvonásait pedig grimaszba torzította az összpontosítás. Amikor megszólalt, hangja mélyebb tónusokkal telítődött.

– Vigyáznom kell, mert felettébb gyanakvó... Képes lenne kitörölni az emlékeimet. Érzem, hogy gyűlöli azokat, akik ezt tették vele, ugyanakkor... imádja is őket. A hite és a kéjvágy harcol most benne, de a démon percről percre többet rabol el az emberségéből. Várj! Igen, most már látom...

A lány rekedt sóhajjal fújta ki a levegőt és felnyitotta szemét. Tekintete fáradtan, de elégedetten csillogott.

– Askendir. Ez a név zakatolt a gondolataiban. Nem tudom, hogy ez mit jelent.

– Ez egy elhagyatott város, ami a kozmikus erővonalak találkozására épült. Azt hiszem, nem véletlenül választotta azt a helyet. Talán ott könnyebb feltörnie a könyvet védő varázslatokat. – Az érsek tűnődve megsimogatta gömbölyű állát.

– Milyen messze van innen? – Megkérdeztem, bár előre féltem a választól.

– Nagyjából, négyheti járóföldre...

– Kifutunk az időből!

– Talán mégsem... A Moosmorth melletti dimenziókapunak – ha jól emlékszem – van egy Askendir mellett nyíló kijárata is. Szerencsére nálam van a kapu leírása, így nem veszítünk időt azzal, hogy utánajárok a dolognak. Az ősök gyakran használták utazásra ezt az építményt. Ők eltűntek, de a kaput itt hagyták nekünk. Kicsit megkopott ugyan, de még mindig működik...

Társnőm ajkát beharapva, kérdően nézett rám. Egy pillanatra feloldódtam jégszínű tekintetében.

– Szükséged van pihenésre?

– Csak két fertályóra.

– Rendben, addig mi is összeszedjük a felszerelést. Te is csak a legfontosabb dolgokat hozd magaddal! Még valami... Nem tudom, mennyire veszélyes az a dög, szóval... Ha harcra kerül a sor, akkor... ne kockáztass fölöslegesen!

– Tudod, hogy ez nem így működik... – suttogta halkan.

– Tudom... – Hüvelykujjammal megsimogattam a szája sarkában bujkáló fáradt mosolyt. – Ha ennek vége, akkor talán kereshetnénk magunknak valami nyugodtabb munkát...

Csillogó szemei többet mondtak nekem minden szónál.

* * *

Három fertályóra múltán már ott álltunk a kapu előtt. Többtonnás kőtömbökből építették, amelyeket mindenféle kötőanyag nélkül, precízen illesztettek egymáshoz. Néhol a sarkok megkoptak ugyan, de még büszkén hirdették egy letűnt faj dicsőségét. Az építményt csatajeleneteket ábrázoló domborművek díszítették. Egy pillanatra megcsodáltam a rég elporladt művészek keze munkáját.

– Odaát könnyen eltéved a lélek, szóval... mindvégig koncentráljatok a célotokra. Itt is igaz a bölcsesség, mely szerint: a gyön-

gék elbuknak, az erősek diadalmaskodnak! – Shaemus a zodiákus tizenkét szimbólumát tanulmányozta, amelyet szakavatott kezek véstek a kapu előtti járólapba. Mormogott valamit, majd – egy általa ismert logika szerinti sorrendben – egymás után megérintette az ábrákat. A szimbólumok kékesfehéren felizzottak és a kapu nyögve életre kelt. Opálos hártya materializálódott a kőoszlopok között, majd az áramlás iránya hirtelen befelé mozdult. Mindent elnyelő, fekete úr tátongott a helyén.

Az érsek sietve átlépett a kapun. Annabella puha csókot lehelt az ajkamra. Izmos, hajlékony teste hozzám simult egy pillanatra, majd kibontakozott az ölelésemből.

– Várok rád, odaát! – súgta a fülembe és eltűnt a kavargó semmiben.

Nagy levegőt vettem és követtem őket...

* * *

Az út olyan volt, akár egy lidércnyomás. Mintha víz alatt lépkedtünk volna; mindegy egyes lépésért meg kellett küzdenünk, de nem ez volt a legrosszabb. Elménk teljesen védtelen volt a mentális behatások ellen. Rég eltemetett démonkutak rabjai nyújtogatták felénk kínból és fájdalomból álmódott csápjaikat. Hűvös, nyálkás érintésük a csontunkig hatolt. Megpróbálták befészkelni magukat a fejünkbe és minden akaraterőnkre szükségünk volt ahhoz, hogy a fényben maradjunk. A célunkra, a küldetés sikerére összpontosítottam, azután... már képtelen voltam gondolkodni. A tudatalattim átvette az irányítást és már nem voltam egyéb, mint egy lelkeig lecsupaszított, egyszerű ösztönlény. Annabella hófehér hajjal keretezett arcát láttam magam előtt, világos szeme hívogatott, telt ajkát szóra nyitotta, amikor...

Végre megpillantottam az alagút végét. Forróságtól izzó homok remegett a napfényben, csupán egy vízpermet vékonyságú fátyol választott el tőle. Láttam az öreget és a lányt a túloldalon. Ott álltak, tőlem karnyújtásnyira csupán, amikor...

Egy hang szólalt meg agyam legrejtettebb zugában. Olyan volt, mint egy rég eltemetett töredék, egy élet halovány emléke. Fantom, amelyről azt hittem, már régen meghalt. Lassan a hang irányába fordultam, és akkor megláttam őt...

Először csak egy árnyékból formálódó sziluettet tudtam kivenni, azután a sötétség lassan alakot öltött. Magas, sötét hajú nő volt, arányos, izmos testalkattal. Fekete ruhát viselt, csak rózsás arca világított a félhomállyal birokra kelő derengésben. Ugyanaz a zafírkék szempár nézett vissza rám, amelynek fényét én oltottam ki évekkal ezelőtt. Nem volt vádló a tekintete, csak fájdalommal teli. Épp szóra nyitotta ajkát, amikor egy tompa hang térített magamhoz az emlékek szülte kábulatból.

– Gyere, már csak egyetlen lépés! – Annabella kiabált felém a hullámzó fátylon túlról. Olyan volt, mintha a víz alól szólna a hangja. Hátranéztem, de Ariel emléke akkorra már továtűnt. Még abban sem voltam biztos, hogy valóban láttam őt. Ki tudja, talán sohasem volt több számomra, mint egy édesen kínzó álom. Újra a kapu irányába fordultam és átszakítottam a valóságtól elválasztó, hűvös fátylat.

Schlekmann János

Cseberből

Nyolc éve csatlakozott a nagy tervhez: cserébe a hosszú, háborítatlan kalandozásokért, alvásai közben felajánlotta tudata számítási kapacitását a tudománynak. Nem volt egyedül, sokan jelentkeztek a kijelölt menhelyeken. A rendszer megálmodói bárkit befogadtak, fiatalot, öreget, nőt, férfit. Nekik csak az exponenciálisan növekvő neuronok száma számított.

Kezdetben elitélteket merítettek mélyálomba, és a büntetésük végéig használták őket. A hosszú évek alatt sokuk vált nyáladzó zombivá, személyiségük lemorzsolódott, tudatuk törlődött, csak motoros képességeik maradtak meg. Ekkor jött az ötlet, hogy interaktív játékokkal törjük meg a számítások monotonitását, amivel sikerült megőrizni az alanyok szellemi épségét.

Imádott játszani, dolgozni annál kevésbé, hát csatlakozott.

Léptek kopogására ébredt. Tudata lassan tisztult, felsejlett előtte néhány molekulalánc, amit a gégerák ellen teszteltek, majd teljesen szertefoszlott. Tapogatózva keresett valamit, amit a manójához vághatna, amitől az abbahagyná a vég nélküli mászkálást. Az ablakon beszűrődő reggeli napfényben látta csizmáját a teremtmény arcának csapódni, de az tovább lépdelt a kopott hajópadrón.

Felült az ágyon. Gyűlölettel nézett segédjére, bár tudta, nem tehet készítéséről. A programozók valamit elrontottak odakint.

Az első évben levelek százaival bombázta a készítőket, hogy szüntessék meg a hibát, majd amikor felfedezett egy másik, kevésbé zavaró problémát az apró segítő programjában, felhagyott próbálkozásával. Eleinte nem tudta, mihez kezdjen az apróság sérthetetleniségével.

Tanulóévei a mágusiskolában unalmasan teltek. Mindenki bolondnak nézte, amikor csatamágia helyett mozaikmágiát kezdett tanulni. Az oktatás három hónap helyett két évet vett el az életéből, de a varázslathoz – ami bármi élet képes elpusztítani – szüksége volt a mozaikmágia két iskolájára. Mire kikerült az égbetörő mágustornyok falai közül, a többiek utolérhetetlennek tűnő előnyre tettek szert.

Keresett magának egy kezdő csapatot, és két év alatt elérte a megfelelő szintet, amiktől hatalmas mennyiségű mágikus energia felett rendelkezett. A varázslatot először egy medvén próbálta ki. Alig hitt a szemének, amikor a hatalmas jószág egy szempillantás alatt hullott el.

Felbátorodott.

Csapatától elszakadva, hol egy trollt, hol egy jetit, majd kisvártatva egy kőgölemet terített le. Magabiztosan sétált vissza társaihoz, akik nem értették, hogy pár nap alatt miként duplázta meg tapasztalati pontjait. A rákövetkező hónapokban többször indult magányos küldetésekre, csapata egyre jobban hátráltatta. Nem mert velük nehezebb ellenfeleket felkutatni. Tiszteletből nem vezette őket a halálba. Nem mintha gondot jelentett volna az elmúlás, de bosszantó tudott lenni az újrakezdés az első szintről.

Fél év alatt magasabb szintre emelkedett azoknál, akikkel együtt kezdte a játékot, majd csatlakozott hozzájuk. Az első közös vadászatuk, órákon át tartó, eredménytelen vagdalkozásba torkollott. Amikor megunt, elővette titkos fegyverét – a Mindenölőt –, és pár másodperc alatt kivégezte ellenfelüket. Társai a meglepetéstől némán bámultak rá, majd a titkát akarták, de nem adta. Megosztottak a zsákmányon, de neki nem kellett.

Az elkövetkező hónapokban sorra végeztek a leghatalmasabb ellenfelekkel, de a csapat többi tagja már nem küzdött, csak hagyták a társukat dolgozni. Ha kellett elterelték róla a figyelmet, hogy elvégezhesse feladatát. A közös kalandozás harmadik hónapjában nehézség nélkül, elsőként végigjátszották a játékot. A többiek a hírnévtől megrészesülve fogadták a dicséreteket, és lenézték az alacsonyabb szintűeket, akik a kegyeiket keresték. Az ötödik hónapban a hatalmasra nőtt egők összezsaptak, és gyűlölködve csatlakoztak híveikhez, akik felnéztek rájuk, és felétel nélkül teljesítették parancsaikat.

Mindez cseppet sem érdekelte, egyedül is boldogult. Segítője veleszületett rendellenességei – a folytonos rohangászás és a sérthetetlenség – elegendőnek bizonyultak, hogy egyedül is megfeleljen a kihívásoknak. Nyolc hónappal később kapta az első hírt, hogy néhai társai a hatalomtól megrészesülten vezették híveiket a halálba. Egyikük sem élte túl a nagy vörös perzselő lehetét. A rákövetkező napokban – ahogy számított rá – megérkeztek a felkérő levelek a csapat újraegyesítésére. Elutasította őket. Szenvedjenek csak, talán legközelebb nem lesznek meggondolatlanok. Ennek idestova öt éve, és napról napra jobban unatkozott.

Tekintetével követte az asztal körül szaladgáló manót. Az ismétlődő képsortól kitisztultak gondolatai.

– Hozd ide a csizmámat!

A manó leírt még pár kört, majd felkapta a lábbelit, és gazdájához futott vele.

– Hírek? – érdeklődött unottan, míg a csizmájába bújott.

Az apró teremtmény megrázta a fejét, és újra az asztal felé indult.

– Istenem, miért nem tudsz legalább egy percre nyugton maradni? Ha tudtam volna, hogy ilyen vagy, Kobzost, a dalnokot választom. Bár ennyi idő alatt az is az agyamra ment volna. Állj már meg! – ugrott fel, és felrúgta derékig érő segítőjét.

A manó röptében elsodort egy széket, és égnek meredő, továbbra is mozgó lábakkal állapodott meg a sarokban.

Lemondóan legyintett a segítője felé, felöltözött, és lebattyogott a fogadó ivójába. Frissen sült pogácsa illata csapta meg. A tulajdonos boldogan – mintha most tért volna be először hozzá – kezdte sorolni lehetőségeit. Egyszerre mozgott a szájuk: betéve tudta az összes étel és ital nevét és azok pontos helyét a felsorolásban.

– Mézsört, pogácsát, mint minden reggel az elmúlt hat évben. Jegyezd már meg, te istenverte!

A manó lépteit hallotta.

Azon tanakodott, vajon hogy a fenébe tudott kijutni a szobából, ha egyszer bezárta.

A segítője az asztal körül kezdett szaladgálni. Egy ideig figyelte, majd elkapta a batyujánál fogva. Kivett belőle egy kötelet, és az egyik székre kötözte a nyughatatlan apróságot. Elégedetten nézte művét. Jókedvét az apró lábak kapálódzása törte meg, ahogyan ütemesen rugdalták az asztalt. Mérgesen félrelöket a széket, csend telepedett a helyiségre. Lehunyt szemmel élvezte a hirtelen támadt nyugalmat. Valaki megállt mellette. Intett neki, hogy tegye csak le – mert a kocsmárosnak hitte –, de az megkocgatta a vállát.

Lassan kinyitotta a szemét. Egy megsemmisült harcos ábrázata bontakozott ki előtte. Páncélzata több helyen megolvadt, arcán és kezén felhólyagzott a bőr. A kocsmáros mit sem törődve a látvánnyal letette az asztalra az ételt meg az italt, és visszament a pult mögé.

A levedző sérülésekre pillantott, megfogott egy pogácsát, nagyot harapott belőle, aztán ivott. Csámcsogott, majd egy fuldoklást megelőző mellkasdöngetést követően megszólalt:

– Gorgot a rettenetes, vörös támadott rátok a Tiltott Rengetegben. Szeretné, ha újra béke szállna a környékre. Hallottad, hogy jószágos vagyok, és fizetség nélkül is vállalom az

efféle apró csatákat. Jól mondom? – húzta kényszeredett mosolyra száját.

A katona némán bólintott.

– Meglátom, mit tehetek. Menj, ne rontsd el a reggelimet! – Két harapás közt nézte, ahogy a félholt távozik.

Befejezte az étkezést, útban az ajtó felé elengedte segédjét. A felcsendülő kopogásoktól összereszt. Elsétáltak a rúnákkal díszített teleportkőhöz, és pár másodperccel később már a Tiltott Rengetegben találták magukat.

Érkezésükre nem libbentek fel a madarak a fák és a bokrok lombjáról, nem futottak szét az állatok a fedezékük oltalma felé, csak az erdő lélegzett elszáradt levelek ezreit zizegetve.

– Merre? Ne válaszolj, csak beugratás volt! Lódulj! – taszította maga elé az apró teremtményt.

Útban a hatalmas hegy lábához csapdák sokaságába dobta, lökte segédjét, aki önfeláldozásával megkönnyítette haladásukat. A nyílveszők, akár egy sündisznó tüskéi meredtek ki a manó kormos batyujából, de az mit sem törődött velük.

Beléptek az előttük tátongó barlangba. Lángra gyújtotta az egyik nyílvesző tollazatát, imbolygó fénygömbjében haladtak a hegy gyomra felé, a távolban megcsillan valami.

Kioltotta a fényt, segítőjét a batyunál fogva maga elé emelte.

– Elmondom, mit kell tenned.

Az apróság némán figyelte gazdája minden szavát.

– Már ezerszer csináltuk: bemész és szaladgálsz! Ennyi. Nem is tűnik olyan nehéznek, igaz? És ami a legfontosabb, ne félj, nem árthat neked! Megértettél?

A manó hevesen bólogatott.

Behajította a folyosó végén található sötét terembe. A segítő halkuló visítását nyögések és pénzcsörömpölése váltotta, majd egy mély morgás.

Unottan vette tudomásul, hogy az ellenfelét a helyén találta. Megvárta, míg a sárkány a tolvajnak hitt manóra összpontosít, aki jó szokásához híven össze-vissza szaladgál a kincsek közt.

A terem szájáig osont, leült. Tenyerébe vette a Mindenölőt, egy tenyérnyi aranykorongot, aminek a közepén egy tűhegnyű lyuk volt, majd halkán kántálni kezdett. Teste körül megvonaglott a levegő, egyre sűrűsödő energianyalábok cikáztak körülötte. Kezében megremegett az aranylap, majd emelkedni kezdett.

A sárkány tüzes lehelete beterítette az apró segítő, aki tovább szaladgált, mit sem törődve a testét nyaldosó lángokkal. A korong megcsillan a fáklyaként rohangáló manó fényében. A gigászi jószág tekintete a számára ismeretlen tárgyra szegeződött. A tenyérnyi fémdarab, megállapodott a feje fölött, majd egy szempillantás alatt széles márványtáblává változott közepén egy jókora lyukkal, és a sárkány vállára esett. A pikkelyes a hátsó lábára ágaskodott, mellő lábával mindhiába próbálta lekarni nyakáról a fagyos kötömböt. A kőlap megremegett, és amilyen gyorsan átváltozott, olyan sebesen nyerte vissza eredeti formáját. A sárkánynak esélye sem volt, feje csilingelve gurult a kincsek közt.

– Megvolnánk! – kiabált le a manónak. – Vedd fel a Mindenölőt!

Nem telt bele sok idő, és újra a kezében foghatta a legtökéletesebb fegyvert, amit varázsló valaha alkotott. Ez volt az egyetlen dolog, amit még mindig nem unt meg, ezt is csak azért, mert az ő fejéből pattant ki az ötlet.

Révületéből segítője trappolása szakította ki.

– Ez a hétezer-háromszáztizenhetedik volt?

A segítő bólintott.

– Gyere, mennünk kell! – Megragadta a manót, és eltűntek.

A falu latyakos utcáján, a kocsmá bejárata előtt jelentek meg. Útban az asztala felé senki sem nézett rájuk, nem súgtak össze a hátuk mögött. Mielőtt a kocsmáros belekezdett volna mondókájába, mézsört kért. A szék támlájának dőlt, és hátravetette fejét. Tekintete egy vérfoltos kötényét szorongató nőre esett, aki szólasra nyitotta száját.

Felemelt kézzel állította meg a felesleges szóáradatot. Elvette a kocsmárostól a korsót, nagyot húzott belőle, majd jókorát bőfőgött.

– Farkasok támadtak a tanyádra – közölte megjátszott együttérzéssel. – Szeretnéd, ha segítenék. Nincs semmi, és azt hallottad, jószágos vagyok.

Az asszony némán bólogatott.

– Meglátom, mit tehetek – csapta az asztalra a korsót.

A nő letörölte könnyeit, búcsút intett, majd az ajtóban megtorpant.

– Felesleges. Menj nyugodtan! Az erdő északi részén laktok, a nagy odvastól órányira.

Az asszony biccentett, majd alakját elnyelte az éjszaka.

Unottan hátradőlt, újabb sört kért. A szüntelenül szaladgáló manóra tekintett.

Nyolc éve vetődött ide. Tanulóévei után élvezte a kihívásokat, de kíváncsiságát és tettvágyát unalomra cserélte. Az utóbbi hónapokban napról napra jobban hitte, hogy más is elunná magát a szüntelenül ismétlődő feladatokban.

Lassan két éve nem változott körülötte semmi. Kalandozásai mindig a helyi kocsmában kezdődtek és végződtek. Változatosságot csak az ellenfelek véletlenszerűsége nyújtott, amíg meg nem érette a rendszert, azóta pontosan tudta, mikor, hol és kivel kellett megküzdenie. A harcok végkifejletéhez kétség nem férhetett.

Felidézte az éjszakát, amikor segítőjét kizárta a szobából, hogy a kopogó talpak hangjától megszabadulva, háborítatlanul tudjon aludni. Egy órát sikerült pihennie, amikor az ágya mellől felcsendültek az apró csoszsanások, surrogások. Kinyitotta szemét, és ő ott mászkált. Hogy miként jutott be, azóta sem fejtette meg, de akkor, haragjában egy varázslattal felgyújtotta.

Percekig figyelte a tébláboló manót, akit láthatóan nem zavartak a lángok. Aztán szaladgálása közben tűzre kapott a függöny és az ágy is. Eloltotta, majd fogott egy tört, és az apróság hasába döfte, de az csak állt, és bambán bámult, sérülésnek nyomát sem látta rajta. Hónapokig szórakozott vele, mire rátalált a megfelelő módszerre, amivel irányíthatja. Nem volt büszke rá, de ha belerúgott, vagy a cél felé hajította, valamiért ott téblábolt tovább.

Vajon hányan jöttek eddig rá, hogy a segítők sérthetetlenek és bizonyos módon irányíthatóak is? És a készítők miért nem tettek ellene semmit?

Végigpörgette fejben a küldetést, amit a nő hagyott rá, úgy döntött, ennyi volt, vége. Képtelennek érezte magát, hogy közel hatezredszerre is végigcsinálja. Egy levelet fogalmazott meg a készítőknek, amiben ébresztését kérte, majd elküldte, és várt.

Fél órával később egy ismeretlen, öltönyös férfi lépett a kocsmába, és leült vele szemben.

– Rögzítettük kérését. Azért jöttem, hogy ellenőrizzem szándékának komolyságát, és megbeszéljük a továbbiakat.

Az utóbbi időben először mutatott érdeklődést valami iránt.

– Csak keltsenek fel!

– Ez nem ilyen egyszerű. Izomzata a nyolc év alatt elsatnyult.

Értetlenül nézett az öltönyösre.

– Megvan minden csontja, de izomzat híján képtelen használni a végtagjait. Ha lábra állítanánk, összerogyna, akár egy rongybabá.

– Nem mondhatja, hogy itt ragadtam! Ezt miért nem mondták el az elején?

– Egy szóval sem mondtam, hogy itt ragadt, csak azt, hogy az ébresztése nem megy egyik percről a másikra. A szerződés négyszázhuszonhatodik oldalán megtalálhatja az erre vonatkozó figyelmeztetést.

Majdnem felrobbant dühében. Nem tudta, mihez kezdjen. Tehetetlenségében a jövevényhez vágta a korsóját, ami széttört a férfi arcán, de semmilyen látható kárt nem okozott benne.

– Ha lenyugodott, rátérhetnénk a lényegre.

– Kalandokat ígértek... – motyogta, majd lemondóan legyintett.

– Az előző kirohanásával határozottan meggyőződött arról, hogy fel akar ébredni. Az eltelt nyolc évben igencsak megváltozott a világ odakint. Sokan csatlakoztak a szimulációhoz, hála az így nyert végtelennek tűnő számítási kapacitásnak a tudomány ugrásszerűen fejlődött. Bizonyos szakmák teljesen megszűntek, míg mások felértékelődtek. Az adatlapja szerint huszonnyolc éves. Van szakmai végzettsége? Ért valamihez?

Maga elé meredt. A munka elkerülése miatt csatlakozott a szimulációhoz. Nem akart beállni a sorba. Éveken át figyelte szüleit, ahogy egyik napról a másikra próbáltak boldogulni. Emlékeiben folyton dolgoztak. Csodának tartotta, hogy egyáltalán megszületett. Mindig csak este látta őket. Egyszer sem jelentek meg az óvodai és iskolai ünnepeken. Vasárnaponként azért elvitték ide-oda. Velük látott először élő tigris az állatkertben. Együtt építettek gátat egy tóba ömlő csermely aljánál. Ők vigasztalták...

Vajon élnek még? Cserbenhagyta őket. A felismeréstől zokogni kezdett.

A férfi egy ideig várt, majd megszólalt:

– Ért valamihez?

Felnézett, összeszedte magát, és nemlegesen megrázta a fejét.

– Értem. Félek, nem sok lehetőség közül választhat, de ha kikerül, és tanulásra adja a fejét, akkor bármi lehet.

– Figyelek.

– A mezőgazdaságban traktorvezetőkre van szükség vagy lehet ápoló, aki a magafajtákat tartja tisztán.

– A két rossz közül a mezőgazdaságot választom. Minél távolabb akarok kerülni ettől a helytől.

– Egészen biztos ebben?

A rohangászó segítőjére nézett. – Holtbiztos.

– Rendben, akkor elindítom a rehabilitációját, és mire felébred, lesz elegendő izomzata és tudása az új feladata elvégzésére.

A férfi felállt, és az ajtó felé indult.

– Csak egy kérdésre – szólt az öltönyös után, mire az megfordult. – Mondja, hogy kint lehet nyugodtan aludni!

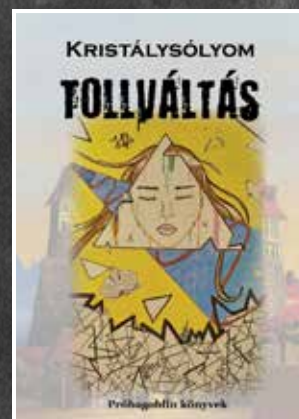
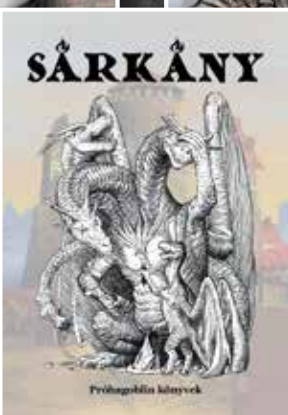
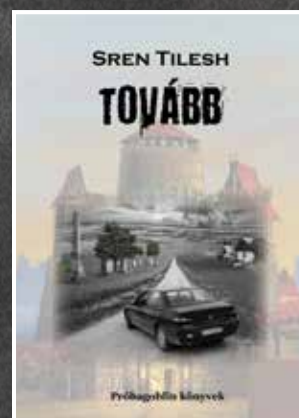
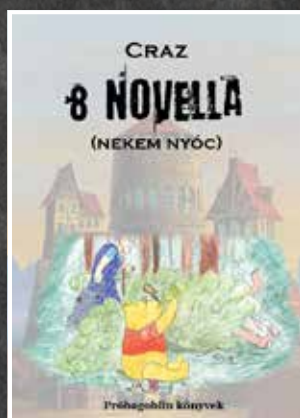
– Lehet – mosolyodott el a férfi. – Készüljön, kezdődik a tanítása.

Megremegett a tér. Először a kocsmát, aztán a segítőjét mosta el egy csűr képe, majd ruházata átalakult kezeslábaszá. Egy sohasem látott férfi állt előtte, éppen olajos kezét törölgette, majd üdvözlésül a jobbát nyújtotta felé.

– Üdvözlét, barátom. Ez itt az új játékszered – pislantott a zöld traktorra.

Nagyot sóhajtott, megrázta a férfi csúszós kezét, és felkészült az újabb kalandra.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Jimmy Cartwright

Villeneuve Dűnéje az előző feldolgozások tükrében

Ha a Dűnéről van szó, nem tudok nem elfogulatlan lenni. Tinédzserkorom meghatározó könyv- és filmműve *Frank Herbert* műve. Talán még azt is ki merem jelteni, hogy a regényciklus számomra a legmeghatározóbb olvasmányélmény, melyhez időről-időre visszatérek. A kötetek meghatározták a világhoz, a természethez, az emberekhez, az oktatáshoz, a vallásokhoz, sőt, a politikához való viszonyomat; egy egész életszemléletet adtak. Ilyetén módon nehéz elfogulatlannak lennem bármely feldolgozásával. Ennek ellenére nem vagyok fanatikus rajongó, aki a legelérhetetlenebb, legapróbb információkat is összegyűjti a témával kapcsolatban. Részben ezt tanította nekem a Dűne: elengedni, valamint helyén kezelni dolgokat.

Rövid, személyes visszaemlékezés

A regényt először az 1987-ben, a Kozmosz Fantasztikus Könyvek sorozatban megjelent, két kötetre bontott változatban olvastam, úgy 1991-körül. Azóta már magam is birtoklom ezt a változatot is, de akkoriban még a helyi városi könyvtárból sikerült kikölcsönözni. Bár abban az időben még keveset értettem meg, fogtam fel belőle, de már lenyűgözött, pedig akkor sem volt már fiatal regény.

Egy-két évvel később láttam *David Lynch* feldolgozását valamelyik korabeli tévéadón. Lesokkolt, megbabonázott, felelevenítette a regényt, depresszióba taszított, de mégis jó élményt adott. Azóta is, ha bármikor megnézem, pontosan ugyanezeket érzem. Mélyre húz, de nem egy Lovecrafti sötétségbe, hanem inkább egy meditatív állapotba, melyből még órákkal a film vége után sem biztos, hogy kikászálódok. Nem is biztos, hogy ki akarok belőle kászálódni...

1984 – Orwell helyett Lynch

Igen, megvannak az 1984-ben bemutatott filmnek a hibái: nem feltétlenül hú az eredeti történethez, de a díszletek, a megkomponált jelenetek, a leglényegesebb momentumok és szereplők mind benne vannak, és olyanok, amilyenek az ember a regény olvasása közben elképzei őket.

Arról nem is beszélve, hogy olyan színészlegendák kaptak főszerepeket benne, mint *Jürgen Prochnow* (Leto Atrides herceg), *Max Von Sydow* (Liet Kynes), *José Ferrer* (IV. Shaddam Padisah Császár), *Linda Hunt* (Shadout Mapes), vagy épp *Patrick Stewart* (Gurney Halleck). Bár a *Twin Peaks*-ben hamarabb láttam *Kyle MacLachlan*-t, a Dűne volt az első szerepe. Véleményem szerint kiválóan hozta a tizenöt éves Paul Atrides figuráját. Feltűntek itt más olyan színészek is, akik későbbi szerepeik által lettek kultikusak, mint pl. szintén a később *Twin Peaks*-ben szereplő *Jack Nance* (Nefud) és *Everett McGill* (Stilgar). Ebből az alkotásból mindenképpen megemlíteném még *Kenneth McMillan*-t, aki *Vladimir Harkonnen* bárót, *Brad Dourif*-t, aki *Piter de Vriest*-t, a *Harkonnen-ház* mentát-főorgyilkosát alakította, és persze a szép és fiatal *Virginia Madsen*-t, aki *Irulan hercegnő* szerepében tündökölt. *Freddie Jones* *Thufir Hawat* alakítása felejthetetlen és bizony a huszonéves *Sean Young* is emlékezetes *Chaniként*. Ami akkoriban talán szokatlan és formabontó volt, szerepelt benne egy zenész-énekes is, *Gordon Matthew Sumner*, ismertebb néven *Sting*, akinek örült *Feyd Rautha* alakításától máig kiráz a hideg.

A film hibái egyébként több irányból adódtak össze. A producer, *Dino de Laurentiis* a lányára, *Rafaellára* bízta a produceri munka nagy részét, aki azonban akkor még fiatal és tapasztalatlan volt, és azelőtt egyetlen ekkora projektet sem bíztak rá.

Sőt, maga Lynch sem dolgozott még ilyen nagy költségvetésű filmen, és talán épp emiatt nem engedték meg neki, hogy ő is vágja, hozza végső formára. (Előtte csak két komolyabb filmje volt, a Radírfej és Az elefántember.) Ráadásul a film utolsó jelenetébe a stúdió is beleszólt, mert nem tetszett nekik az eredeti, komor befejezés.

Mégis, a regény egész atmoszférája kiválóan eltalált a filmben, nem hiányoznak kulcsfontosságú jelenetek. A hozzá komponált zene mindezt csak fokozza. Toto (az Afrikás) dallamai máig sokszor felhangzanak a fejemben, és szinte elejétől a végéig eldúdolok egy-egy témát.

A fényes, csillogó jövő kissé fakó lett

A következő mozgóképes Dűne feldolgozás az ezredfordulón, vagyis 2000-ben jelent meg. Ez egy főleg európai koprodukciós, három részes minisorozat volt, amelyet 2003-ban követett egy szintén három részes folytatás, A Dűne gyermekei címmel. Mindkettőt remek kezdeményezésnek tartottam, és tartom ma is, mert az eddigiek közül talán ezek történetkezelése áll legközelebb a könyvekéhez. Ebben is feltűnik pár komolyabb, ismert színész, mint pl. *William Hurt*, mint Leto Atreides, *Alec Newman*, mint Paul Atreides, *Ian McNeice*, mint Harkonnen báró, vagy *James McAvoy*, mint II. Leto Atreides (Paul fia), de többségükben a nagyközönség által kevésbé ismert színészek szerepelnek mindkét sorozatban.

Azonban egyik sem ütötte át a Dűnét szerető közönség ingerküszöbét, legalábbis pozitív irányban. A hozzáértők jogosan kritizálták a színészi játékot, a színes-szagos-puccos jelmez és díszletkavalkádot, a fura fordítást, meg jó néhány butaságot.

Pedig ebben is van – legalábbis számomra – szerethető. Rögtön például az, hogy az addigi legtörténethűbb feldolgozás. És bizony van benne több olyan jelenet, ami nem csak látványban, de érzelmileg is magával ragad, szinte videoklip-szerű. Aki akarja, megláthatja ebben is a pozitívumokat, de tény, hogy hangulatában teljesen más, mint a könyvek, vagy akár a '84-es mozifilm.

Egy nagyra törő próbálkozás

Érdemes itt még pár mondat erejéig megemlíteni azt a hamvába holt próbálkozást, amelyet *Alejandro Jodorowsky* álmódott meg még 1975-ben, tíz évvel az első Dűne regény megjelenése után. A tíz-tizenkét órára tervezett monstre moziban *Salvador Dali* Shaddamoszkodott volna, *Orson Welles* alakította volna a Harkonnen bárót, *Mick Jagger* Freyd Rauthát, *Alain Delon* Duncan Idahót, *Geraldine Chaplin* pedig Jessica úrnőt. Zenéjét a Pink Floyd, látványvilágát részben *H. R. Giger* hozta volna létre, ha a mű elkészülhetett volna francia forrásból.

Túl nagy falatra tervezték, ha jól emlékszem, ötszáz oldalas volt a forgatókönyv, és sok más probléma is felmerült. Egy párhuzamos univerzumban remélem, megvalósult ez a mű. Bár nem hiszem, hogy minden felháborodás nélkül néztem ott meg, azért remélem, hogy legalább a próbálkozást értékeltem. Egyébként erről az el nem készült filmről 2013-ban készült egy dokumentumfilm „*Jodorowsky's Dune*” címmel, amelyben maga a rendező is nyilatkozik.

A megvalósult álmom(?)

Mindezek tükrében térjünk rá a legújabb, *Villeneuve*-féle feldolgozásra. Előzetesen és röviden: osztom az eddig megjelent kritikákban megfogalmazott véleményt, miszerint ez egy remek adaptáció.

Már a vetítésről kijövet is, még igencsak a film hatása alatt megfogalmazódott bennem, hogy Villeneuve, a színészek, és az egész stáb tisztelettel nyúlt a múlt évszázad talán legmeghatározóbb, legnagyobb hatású sci-fi művéhez. (Sokan leírták már,

hogy nem, vagy nem úgy lett volna Star Wars, ha nincs a Dűne, ami, azért lássuk be, nagy veszteség lett volna.) Igen, ez az új, 2021-es mozifilm méltó a Herberti örökséghez. Elégedett voltam. És azt kell mondjam, hogy jelen korunk film- és sorozatdömpingjében, ahol rendre meggyaláznak nagy klasszikusokat, ez a film rendkívül üdítő kivétel.

Mielőtt belevágnánk magába a műbe, tekintsük át kissé a körülményeket.

Azt hiszem, büszkék lehetünk arra, hogy egy ilyen remek adaptációt nagy részben Magyarországon forgattak, sok-sok magyar statisztával. A díszletek jó része ténylegesen felépített, főleg a belső terek, így valóban sokkal hitelesebb látvány, mint ha zöld / kék háttér előtt vették volna fel. (Természetesen nem a világszínvonalú magyar grafikusokat, animátorokat, 3D-s látványtervezőket kritizálom, hiszen, amennyire belelátok ebbe a szakmába, ők sem panaszkodhatnak, hisz alig győzik teljesíteni a különböző felkéréseket. Minden tisztelem az övék!) Ám ezzel talán jelezhetjük a világnak, hogy képesek vagyunk egy ilyen óriási projektet is problémamentesen kivitelezni, nem csak a „szokásos” Hollywoodi filmek és sorozatok igényeit kielégíteni.

Mint tudjuk, a film bemutatása késett egy évet a járványhelyzet miatt. Ám ezt a stáb kihasználta, és rengeteg utóforgatást rendeltek még el, mert nem minden jelenet sikerült olyanra, amilyenre a rendező megálmodta. Lehet, hogy ez volt a szerencse a szerencsétlenségben, és így kaptunk végül egy ilyen csodálatos mozit.

Látvány

Ami elsőként feltűnt számomra, az a látványvilág. Nyilván a néző ezzel szembesül először, és ez az egyik legfontosabb elem, hiszen mozgóképes művészetről beszélünk. És ez esetben nem véletlenül használtam a „művészet” szót. Képi nyelven, vizualitással kell elmondani sok mindent. Az ebben a filmben megkapott látvány pedig csodálatos. Helyenként merít a Lynch-féle Dűnéből, még kamerabeállításokkal is, amivel nosztalgikus húrokat penget. Persze a mai technológiával sokkal profibb szinten teszi mindezt. A tájképek, akár az Arrakist, akár a Caladant, vagy a Giedi Prime-ot, Salusa Secundust nézzük, bizony fenomenálisak. Az alkotók mintha tökéletesen tisztában lettek volna vele, hogyan kell ezeknek kinézni. A Dűne végtelen homoksivataga, amit csak időnként törnek meg sziklák, valóban rendkívül zordnak hat, ahogyan a Salusa Secundus szakadó eső áztatta komor kőtömbjei is remekül megteremtik az odaillő hangulatot.

Ez a film megkapta azt a vizuális monumentalitást, amit megérdemel. Nem csak a helyszínek, de az űrhajók, egyéb eszközök szintjén is. Az Űrliga henger alakú hajói mellett eltörpülnek a teherszállító és személyszállító űrhajók, amelyek mellett viszont apró bogaraknak tűnnek az emberek.

Még a látványnál maradva egy kicsit – amit persze sokáig ecsetelhetnék még –, meg kell említenem személyes kedvenc járműveimet a Dűne világából, az ornitoptereket. Bár képeket már a film megtekintése előtt is láttam róla (annak ellenére, hogy igyekeztem minden ilyesmit elkerülni), mozgásban csak a mozivásznon elevenedtek meg számomra. És majd kiugrottam a bőrből, hogy olyan toptereket látok, amelyeket jómagam is elképzeltem harminc évvel ezelőtt. „Igazi topterek! Igazi topterek!” – visszhangzott a fejemben, hál Istennek, nem a moziteremben. Ugyan a PC-s Dune játékokban is igencsak hasonló módon ábrázolták már ezeket, úgy érzem, ebben a filmben kaptuk meg az igazi toptereket. Ebből is kitűnhet, hogy az alkotók bizony odafigyeltek a részletekre. Nem hanyagolták, nagyolták el a kellékeket, kiegészítőket, ruházatot sem.

A rendezőtől többen tartottak egyébként, hiszen jelentős „művészfilmes hajlama” van, de itt mindenki meglepődésére olyan balanszban alkalmazta ezeket a fogásokat, hogy azok tökéletesen illeszkedtek a film vizualitásához.

Történet

Nyilván a történet már sokak számára ismerős, hiszen olvasták az eddigi regényeket, látták a feldolgozásokat, így arra nem is térek ki. Már csak azért sem, mert biztosan van olyan, akinek mindez kimaradt, így számára spoilerezés lenne, ha elkezdeném mindezt ecsetelni. Viszont mindenképpen meg kell említeni, hogy ez a film is, akárcsak a mini sorozat, szépen követi a könyv cselekményét, sőt még a ritmusát is. Persze vannak benne változtatások, hogy a vásznon jobban működjön. Számomra néhány fájó változtatás is történt, amelyek, úgy érzem, a történet miatt lényegesek, és a filmbe nem kerültek bele, de úgy tűnik, jön még két rész, így lesz idő ezek kisimítására. Viszont nekem ezek azért hiányoztak nagyon, mert az eredeti történetben rendkívül meghatározó szereplők, szavak, mondatok, cselekedetek, és mint ilyenek, olyan eseményeket indítanak el, amelyek nélkülözhetetlenek a végkifejlet szempontjából. No de majd meglátjuk, mit hoz a jövő.

Zene

A zenei világ nekem kicsit ambivalens. Eddigi munkássága alapján tisztelem, becsülöm Hans Zimmer-t, de ez esetben nem érzem úgy, hogy a filmhez, a világhoz minden ízében tökéletesen passzoló muzsikát komponált. Számomra különösen a skót dudás zenei betétek hangzottak teljesen idegennek, annál is inkább, mivel az Atreides-ház görög gyökerekkel rendelkezik. Ezt egyelőre képtelen vagyok megérteni. Máshol viszont le a kalappal. A Salusa Secunduson játszódó jelenetnél felhangzó torokénékéstől még ott is felállt a szőröm, ahol sincsen. Máskülönben, ezen ismertető írása alatt éppen az OST-t hallgatva el kell ismernem, bizony van atmoszféra-teremtő hatása.

Színészet

Nem esett még szó a színészi játékról, ami viszont egy film esetében egyáltalán nem elhanyagolható, sőt, igencsak fontos dolog. Mondhatni alappillér. Érzésem szerint némiképp itt is megbicsaklik néhány helyen a film. Őszintén szólva a megtekintése előtt komoly aggodalmaim voltak a Pault alakító *Timothée Chalamet* kapcsán, de teljesen pozitívan csalódtam. Remekül hozza az események sodrában őrlődő, majd később egyre határozottabb herceg figuráját. A Paul édesanyját alakító *Rebecca Ferguson* is kifogástalanul alakítja Lady Jessicát. A szintén komoly színészi múlttal rendelkező *Oscar Isaac* viszont kissé súlytalan volt Leto Atreides herceg szerepében. Voltak jó pillanatai, de összességében nem tűnt egy hiteles vezetőnek. *Jason Momoa* viszont tökéletes Duncan Idaho volt. Nem csak alkatilag illett a szerepre, de abszolút hozta a regénybeli, intelligens, a Fremen kultúrát értő és csodáló harcost. *Stellan Skarsgård* Vlagyimir Harkonnen bárójától majdnem berosáltam, bár a könyv és a '84-es film alapján az egyik jelenetben azért egészen másra számítottam tőle is. Ott bicsaklott egy nagyot. A Thufir Hawat mentátót alakító *Stephen McKinley Henderson* is súlytalanak tűnt a Lynch-féle filmben szereplő *Freddie Jones* alakításához képest. *Josh Brolin* Gurney Halleckje rendben lévőnek tűnt, de hiányzott a majdnem mindig nála lévő balisetje. Remélem, ez a folytatás(ok)ban, majd a helyére kerül. *Javier Bardem* Stilgarja viszont ott volt nagyon. Ahogy megláttam, majdnem hangosan felkiáltottam a moziban, hogy „Na igen! Ő Stilgar!”

Nyilván nem megyek végig minden egyes további szereplőn, mert már az eddigiekből is látszik, hogy részben osztom a külföldi és magyar kritikákban erről megfogalmazott véleményt. Bár az igaz, hogy Paul van a történet fókuszában, és ő meg is kapja a filmben is a vezető szerepet, de a többiek sem elhanyagolhatóak. Bizonyos helyzetekben pedig még fontosabbak is, mint Paul, és Villeneuve mozijában nem feltétlenül kapják meg a nekik kijáró figyelmet.

Összességében az azért elmondható, hogy bár a szereplők kimértek voltak, mégis mintha bármelyik percben elszakadhatott volna bennük az a bizonyos húr. Ez érzékeltette a felszín alatt húzódó feszültséget, illetve a házak közötti ellenségeskedést is. Nem csak tudtuk, hanem éreztük is a konfliktusok hullámain (– SzaGe).

Apropó konfliktusok és hullámok!

Időzzünk el a főszereplőnél egy pár pillanatra. Mint fentebb írtam, *Timothée Chalamet* szerintem jó választás volt Paul szerepére. Valahogy mégis úgy érzem, *Kyle MacLachlan*hez jobban passzolt a szerep. Alkatilag biztosan, bár az igaz, hogy Herbert sem Paul fizikai felépítésére koncentrált a regényekben, sőt, az nála is marginális kérdés volt, hanem sokkal inkább a szellemi küzdelmére, arra, hogy milyen hullámokat keltenek az egyes cselekedetei, milyen konfliktusokhoz vezetnek a szavai. És nem utolsósorban azt taglalta, miként tudja feldolgozni azt, hogy ő kicsoda, mit várnak tőle, és hogy tudja elkerülni azt az elkerülhetetlennek látszó dolgot, amit az ő nevében akarnak elkövetni.

Az viszont fontos szempont, hogy a képi világban lényeges egy szereplő kinézete is. Márpedig Paul gyermekkorától kezdve rendszeresen edzett, még Jessica is tanította a titkos Bene Gesserit bűvharcra. Ilyetén módon pedig óhatatlanul is egy jobb, izmosabb testfelépítésű fiatallembert képzel maga elé az olvasó.

És mégis, mindennek ellenére tartom, hogy *Timothée* jó választás volt. Sokkal jobb, mint az *Alec Newman*-féle nyeglés-kedő, leszaromos, pökhendi Paul. Bízom benne, hogy a következő részekre gyűr majd valamennyit, vagy legalább szálkását, hogy picit hitelesebb legyen. (Hisz mégis a sivatag mélyén él az általa megformált szereplő, ahol nem túl sok proteint tud magába tömni.) Azt is elképzelhetőnek tartom, hogy jelen kinézete nem véletlen. Most még csak az előzményeket kaptuk meg, így a történet elején járunk, és akárcsak a regényekben, Paulnak gyengének is kell látszania. Ezzel is szemléltetik a herceg személyiségét. Ez írásban, és a vásznon is szükséges ahhoz, hogy vele együtt éljük át a karakterfejlődés rögzös, döcögös útját. Kell Paulnak ez a „kezdő szettje” ahhoz, hogy végigvezethessenek minket Herbert dűnékkel barázdált fantáziáján. Ahogy anno *Luke Skywalker* is szeleburdi kamaszként kezdte a Jedik útját (– SzaGe).

Végszó

Összességében, a fentiek függvényében azt mondhatom, hogy ez egy remek film, amit moziban kell megnézni. Ott jön ki igazán a monumentalitása. Ügyesen, tisztelettel bántak a készítők az alapanyaggal, és a változtatások ellenére abszolút működik a film. Beránt, és nem ereszt. Ez egy olyan adaptáció, amely méltó módon dolgozza fel ezt a közel hatvan éves történetet. Hogy András barátom szavait idézzem ide: „Végre egy klasszikus sci-fi mű, amit nem basztak el!” Jó lett, sőt, nagyon jó lett, de szerintem nem egy korszakos remekmű, bár ezt majd a filmtörténelem eldönti pár évtized múlva. Egyáltalán nem vagyok csalódott ezzel a megvalósítással, sőt, mint írtam elégedett vagyok, és várom a folytatást.

Viszont.

Az eltelt pár napban azon agyaltam, hogy mi is lehetne ennek a történetnek az igazán jó feldolgozása. Bár az igaz, hogy a látványvilága miatt igényli a nagy vásznat, de gyanítom, hogy azért otthon, nagy képernyőn is képes ütni. Manapság pedig már egy egészen átlagos sorozatnak is fantasztikus látványvilágot képesek kölcsönözni az alkotók. Tehát az a rendkívüli és korszakalkotó ötletem támadt, hogy a Dűnét már a mai technológiai szinten is fel lehetne dolgozni egy több évados, rendszeres, 20-22 részes, 45-60 perces részekből álló sorozatban. Így nem kellene belőle olyan, akár filozófiai mélységekbe menő párbeszédet, gondolatokat, monológokat kihagyni, amelyek mondhatni a Dűne regények sava-borsát képezik. Na, az lenne az igazi Dűne élmény!

Köszönet

Ezúton is köszönöm a fenti kritika első változatának véleményezését, valamint további remek gondolatok, meglátások felvetését a Lidércfény discord csatornájára feliratkozottaknak, különösen SzaGe kollégának!

Krómer Ágnes

A szív útján

Talán a túlvilágon is kisüt néha a nap,
 angyalok könnyei mossák el a bűneinket.
 Örökké fiatal lelkek biztosan boldogak,
 ők sosem fáznak, ők sosem fáznak.
 Én ott látlak minden rózsafában,
 hallok hangodat, ha fúj kinn a szél.
 Lassan megértem minden tetteted.
 A te lelked sose öregszik már.
 Én hiszek a síron túli szeretésben.
 Nekem most égőn eleven a múlt.
 A lelkek valahol összesimulnak.
 Te vagy a múlt, jelen, az örök jövő,
 akit szívem sohasem fog elfeledni.

kosakati

Reggeli vers

Én láttam a reggelt

Zöld levelek közt
 Átremeg a fény,
 Vibrál fehér ágyon,
 És álmatag mosolyon.
 A hajnal-ködös erdőt beszövi a fény,
 És én nem vagyok ember,
 Csak egy szemlélődő, határozatlan lény.

Nincsen karom, ami felemelje a takarót,
 Nincsen lábam, amivel kilépjek az ágyból,
 Nincsen arcom, amit vízzel megmoshatok.

Egyetlen érzékelő sejt vagyok,
 És felfogom a millió jelet.

És várok még több jelet,
 Végtelennél is több jelet.

Szívom magamba a reggelt,
 És nem vagyok ember,
 Csak egy telhetetlen valami,
 Egyetlen érzékelő sejt.

Mortelhun

Gyufás

Nem vagyok már dühös,
 Szívem háborog csupán,
 Próbáltam fény lenni,
 De elfogyott a gyufám.

angyalka 146

El-múlás

Folyton változó életek,
 megkövesedett érzetek,
 feszültséggel teli várakozás,
 néma sikolyú kiáltozás.

Szorgalmas, lassú bánat,
 egymástól függő utálat,
 sárdobálás, dörgedelem,
 léleksorvasztó ijedelem.

Rímek, egymásra hányva,
 versek, feledésre várva,
 szívek, mik összetörtek,
 lelkek, folyton születőek.

Seth

Önmagunk

Száll a gondolat,
 Tovatűnik a pillanat
 Fenn az égben, ahol
 Kerubok és Szeráfkarok
 Néznek le ránk,
 Nap, mint nap.

Ora et labora,
 Szól hozzám az Úr,
 A munka nemesít,
 Így van ez rég,
 S bátran kiáltjuk a világnak,
 Szeretet lakozzék a Földön
 Béke és nyugalom
 Örömben s bánatban
 Meg kell, hogy találjuk Önmagunk.

Szentes, 2021 ősz

jocker

Színesedik az ősz

Ősz ábrázolás versben és tankában...

Taposom az avar, és csak lassan lépkedek,
Elmúló, nyári, meleg nyomokat keresek.
De már megjött az ősz, lehullott mind, az a sok-sok levél.
Avarban csendet keresek, de nekem a vihar zenél.

Lábam nyomán sehol virág nekem nem fakad,
Ezt tudomásul veszem... szívem beleszakad.
Még a lelkemben van az izzadás, nyári éj,
Mi akkor még jó volt, most meg viharos a szél.

Most még nincs olyan hideg és körbe ölel a szél,
Most még jól is esik, amikor az arcomhoz ér.
Bizony reggel már hűvösen, nagyon gomolygók
a ködfoltok,
Tél is lassan erre bandukol, és akkor lesznek
hófoltok.

*

Ősz, keveréke
A nyárnak és a télnek.
Érett gyümölcsök.
A nappal szőlőt érlel,
Hajnal kabátot kérlel.

*

Szél nótázgatva
Emlékszik a melegre.
Télről is danol.
A szél melege dúdol,
Maholnap havat zsúfol.

*

Új köd-szitálás
Érezhető künn, mezőn.
Szél kórón zenél.
Ködbe borul a határ,
Messze szállt már sok madár.

*

Színek készülnek,
Levelenként sokféle.
Szem-gyönyörködtet.
Sok levél színét váltja,
Szépségének nincs párja.

*

Mező, erdő, a bokrok párásak,
Nyári napsugarak már fáradtak...
Ősz átfesti mindenfelé tájat,
Nagyon látszik... rozsdássá a fákat.

Bizony lehet, hogy e szépségeket a könnyektől
az öreg nem is látja,
Így lehet, hogy úgy él, nem tudja, hogy ősznek
a naptakaró-köd az átka...

*Vecsés, 2014. szeptember 27. – Szabadka, 2017. október 15. –
Kustra Ferenc József – A verset és a haikukat én írtam, a haikuk
alá a verset, szerző-, és poéta társam Jurisin Szőke Margit. A
versrész címe: "Sok levél színét váltja"*

SzaGe

Volt, nincs

Fejemen lógott egy gyönyörű tincs,
Észrevettem reggel, hogy már nincs.
Ez volt számomra a legnagyobb kincs!
Ki lophatta el? Talán a Grincs?

Krómer Ágnes

Ketten a világvégén

Olyan jó most itt veled üldögelni a világvégén,
ahol a gyertya mindkét vége csonkig ég.
Vérvörös báránylegények alatt mi itt csak vagyunk,
kámforillatot könnyeznek a megreccsenő ágak.
Mámorító, ahogy kénes könny hull odafentről ránk,
mi korlátlanul ülünk a végtelen idő kitárt kapujában.
Lila mámorban a szádra tapadok, vagy és vagyok,
szép ez az igéző, fergeteges nihil, ami most a gyönyör.
Jó ez a száz kába pillanat, szelíd élet a senkik földjén,
Ez szerelem a négyzetben, pár négyzetkilométer veled.
Itt vagyunk, ahol fekete lilium nyílik, és utoljára álmodik.

Mortelhun

Helyreáll a rendszer

A világ lassan fátlan,
az ember meg pofátlan,
vámprésként szívja a világot,
kipusztít állatot, virágot.
Pusztul ő maga is,
eltűnik majd egyszer,
szabad lesz a világ,
helyreáll a rendszer.

